

Apropierea furtunii

Săptămâna de rugăciune, 2-11 Decembrie 2022

ÎN ACEST NUMĂR

Editorial	3
<i>Când furtuna e pe cale să înceapă</i>	
Stând fermi – Cunoscându-L pe Dumnezeu	4
<i>Unele dintre cele mai întunecate perioade din timpul istoriei acestui pământ au fost luminate de suflete credincioase care s-au agățat de Hristos</i>	
Timpul sfârșitului	9
<i>Pace și și putere pentru răbdarea celor care Îl iubesc pe Dumnezeu; o zi de socoteală pentru cei care nu Îl iubesc</i>	
Un timp de luptă	12
<i>Odată cu creșterea răutății, acum este timpul să agonizăm cu Dumnezeu pentru biruința asupra sinelui și asupra păcatului</i>	
Adevărul în timpul de criză	16
<i>Când suntem în momente de încercare extremă și dificultate, noblețea de caracter – susținută de Hristos – este revelată</i>	
O lume decadentă	20
<i>Într-o societate cuprinsă de idolatrie dezgustătoare și persecuție sporită, o adevărată reformă este foarte necesară</i>	
Credință în loc de frică	24
<i>Sunt multe care să ne sperie — dar, pe măsură ce vedem profeția dezvoltându-se exact așa cum a fost prezis, avem speranță</i>	
Pregătiți calea	28
<i>Poporul lui Dumnezeu trebuie să poarte mesajul lui Ilie și al lui Ioan Botezătorul pentru a deschide calea pentru întoarcerea lui Hristos</i>	
Furtuna care se apropie	32
<i>Rămânând sub umbra aripilor Sale - poezie</i>	

Publicație oficială a Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea Mișcarea de Reformă

Web: <http://www.sdarm.org>; E-mail: info@sdarm.org

RUGĂCIUNE ÎN FURTUNĂ

Cu un nivel de intensitate poate neprevăzut în istorie, această planetă este ca un uriaș butoi de pulbere gata să explodeze. Cei care caută cu adevărat și se supun Dumnezeului cerului pentru pace interioară, speranță și îndrumare sunt puțini la număr.

„Trăim într-o perioadă interesantă și importantă a istoriei pământului. Avem nevoie de mai multă credință decât am avut până acum și avem nevoie de o dependență mai mare de Dumnezeu. Satan lucrează cu toată puterea pentru a câștiga biruința asupra noastră, deoarece știe că mai are doar puțină vreme. Pavel s-a temut și a tremurat lucrând pentru propria mântuire. Oare nu ar trebui să ne temem ca nu cumva vreo făgăduință să nu se împlinească pentru noi și ca nu cumva vreunul dintre noi să dea greș în atingerea țintei și să ne dovedim nevrednici de viața veșnică? Ar trebui să veghem în vederea rugăciunii, să luptăm din răspuțeri să intrăm pe poarta cea strâmtă.” *Credința și faptele*, p. 49 engl. (cap. 5, *Credința și faptele*).

Ce privilegiu este acesta de a participa la Săptămâna anuală de rugăciune! Acum, mai mult ca niciodată, trebuie să prețuim fiecare oportunitate posibilă să ne strângem împreună în laude stăruitoare și cereri către singura noastră Sursă de putere, Domnul Isus Hristos, care încă mijlocește cu milă în favoarea noastră în curțile cerești.

Seria de lecturi din acest an, bazată pe tema *Apropierea furtunii*, recunoaște situația actuală cu care ne confruntăm, aducând cuvinte de credință care să ne întărească pentru zilele dificile care vor veni.

Așadar, să luăm în considerare cu rugăciune fiecare lectură pentru această *Săptămână de rugăciune*, împărțindu-le și altora care ar putea fi izolați sau imobilizați acasă și să ne amintim următoarele date:

**Rugăciune cu post:
Sabat, 10 decembrie
Dar pentru misiune:
Duminică, 11 decembrie**

Fie ca Duhul Sfânt să vorbească inimilor noastre și să ne dea putere în conformitate cu nevoile noastre ca persoane individuale și ca popor. Fie ca „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, [să] vă desăvârească, [să] vă întărească, [să] vă dea putere și [să] vă facă neclintii. Ale Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.” (1 Petru 5:10, 11).

CÂND FURTUNA E PE CALE SĂ ÎNCEAPĂ...

Indiferent de locul în care ai putea locui pe această planetă, sunt șanse ca la un moment dat să te confrunți cu o furtună, cel puțin o dată în viață. De obicei, norii se formează și se îmbină atât de strâns, până când întregul cer se întunecă și, în cele din urmă, furtuna izbucnește – uneori cu o furie extraordinară.

În aceste ultime zile ale istoriei Pământului, viața este comparată cu derularea unei furtuni. Starea spirituală a psihicului uman devine din ce în ce mai întunecată, pe măsură ce diverse forme de rău încercuiesc inimi și minți din toate direcțiile.

Dar nu trebuie să ne simțim abandonati în întuneric! Dumnezeu cerurilor ne-a dăruit în Cuvântul Său informații complete, astfel încât să nu fim surprinși de ceea ce se întâmplă și de ceea ce urmează să vină. În harul Său îmbelșugat, Dumnezeu ne-a oferit cuvinte prețioase de speranță.

„Îngerii opresc acum vânturile războiului, pentru ca acestea să nu bată până ce lumea nu va fi avertizată cu privire la sfârșitul ei care se apropie; însă o furtună își strânge forțele, gata să se reverse asupra pământului; iar când Dumnezeu va porunci îngerilor Săi să lase vânturile să bată, va fi o asemenea scenă de război cum nicio pană nu o poate descrie.

Biblia și numai Biblia oferă o viziune corectă asupra acestor lucruri. Aici sunt descoperite marile scene finale din istoria lumii noastre, evenimente a căror umbră poate fi simțită deja și al căror sunet de apropiere face ca pământul să tremure și inimile oamenilor să cedeze de groază.

„Iată, Domnul deșartă țara și o pustiește, îi răstoarnă fața și risipește locuitorii;... ei au încălcat legile, au schimbat rânduiala și au rupt legământul cel veșnic! De aceea blestemul a devorat țara și cei care locuiesc în ea sunt pustiiți.... Desfătarea timpanelor încetează, bucuria harfei încetează.” (Isaia 24: 1-8 engl. KJV.)

„Cum mă doare înlăuntrul inimii mele!... Nu pot tăcea, pentru că tu ai auzit, o suflete al meu, sunetul trâmbiței și alarma de război. Se vestește dărâmare peste dărâmare, căci toată țara este pustie.”

M-am uitat la pământ, și iată că este pustiu și gol, mă uit la ceruri, și lumina lor a pierit. M-am uitat la munți, și iată că sunt zguduiți; și toate dealurile s-au mișcat ușor! M-am uitat, și iată că nu era nici un om și toate păsările cerurilor au fugit! M-am uitat, și iată, locul rodnic era un pustiu și toate cetățile erau nimicite.” (Ieremia 4:19.20.23-26 engl. KJV.)

„Vai! căci ziua aceea este mare, niciuna nu este ca ea! Este chiar

timpul de necaz al lui Iacov, dar Iacov va fi izbăvit din ea.” (Ieremia 30:7 engl. KJV)

„Du-te, poporul meu, intră în odaia ta și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe până va trece mânia!” (Isaia 26:20). ”¹

Protecția lui Dumnezeu și a îngerilor Lui, precum și asigurarea prezenței Lui statornice sunt promise celor ce se predau cu totul lui Hristos. Când vedem cum furtuna se apropie cu o intensitate atât de năprasnică, să avem încredere în Mâna minunată care este mai presus de toate – Mâna care ține universul pe loc și a fost pironită pe cruce pentru fiecare dintre noi.

Referințe:

¹ Educația pp. 179-181 engl. (cap.19, Istoria și profetia).

VINERI, 2 DECEMBRIE 2022

Compilație din scrierile Ellen G. White

1

STÂND FERMI – CUNOSCÂNDU-L PE DUMNEZEU

După schimbarea la față a lui Isus, este scris despre ucenici că, la sfârșitul acestei scene minunate, „n-au văzut pe nimeni decât pe Isus singur”. (Matei 17:8.) Isus singur — în aceste cuvinte este cuprinsă taina vieții și puterii ce a caracterizat istoria primei biserici. Când ucenicii au auzit pentru prima dată cuvintele lui Hristos, ei au simțit nevoia lor de El. Ei L-au căutat, L-au găsit și L-au urmat. Ei au fost cu El în Templu, la masă, pe coasta muntelui, pe câmp. Ei erau ca elevii cu un învățător, primind zilnic de la El lecții despre adevărul cel veșnic.

După înălțarea Mântuitorului, simțământul prezenței divine, pline de iubire și lumină, era încă cu ei. Era o prezență personală. Isus, Mântuitorul, care umblase, vorbise și Se rugase cu ei, care rostise cuvinte de nădejde și mângâiere inimilor lor și care, în timp ce solia de

pace era încă pe buzele Sale, fusese luat la cer dintre ei. Pe când alaiul de îngeri Îl primea, ei au auzit cuvintele Lui: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșit”. (Matei 28:20 engl. KJV). El Se înălțase la cer în trup omenesc. Ei știau că El era încă înaintea tronului lui Dumnezeu, El, în continuare Prietenul și Mântuitorul lor; că simpatia Lui era neschimbată; că pentru totdeauna El avea să Se identifice cu omenirea suferindă. Ei știau că El prezenta înaintea lui Dumnezeu meritele sângelui Său, arătând rănilor din mâinile și picioarele Sale ca o amintire a prețului pe care El l-a plătit pentru cei răscumparați; și gândul acesta îi întărea să suporte batjocura pentru Numele Său. Unirea lor cu El era acum mai tare decât atunci când fusese personal cu ei. Lumina, iubirea și puterea unui Hristos lăuntric strălucea prin ei, așa că oamenii, privind-o, se minunau.¹

ÎN EPOCILE ÎNTUNECATE CARE AU URMAT

Satan știa bine că Sfintele Scripturi îi vor face pe oameni în stare să discearnă amăgirile lui și să-i înfrângă puterea. Chiar Mântuitorul lumii a rezistat atacului său prin Cuvânt. La orice atac, Hristos prezenta scutul adevărului veșnic, spunând: „Stă scris”. La orice atac al adversarului, El opunea înțelepciunea și puterea Cuvântului. Pentru ca Satan să-și poată menține stăpânirea sa asupra oamenilor și pentru a întemeia autoritatea uzurpatorului papal, trebuia să-i țină în necunoștință față de Scripturi. Biblia Îl înălța pe Dumnezeu și îi așeza pe oamenii mărginiți în adevărata lor poziție; de aceea adevărurile ei sfinte trebuiau ascunse și oprimate. Această logică a fost adoptată de biserica romană. Timp de sute de ani răspândirea Bibliei a fost interzisă.

Oamenilor le-a fost interzis să o citească sau să o aibă în casă, iar preoții și prelații fără principii interpretau învățăturile ei pentru a susține pretențiile lor. În felul acesta, papa a ajuns să fie recunoscut aproape în general ca locțiitor al lui Dumnezeu pe pământ, înzestrat cu autoritate peste biserică și stat.

Detectorul rătăcirii fiind îndepărtat, Satan lucra după cum îi era voia. Profeția afirma că papalitatea urma să „se încumete [engl. KJV: „se gândească”] să schimbe vremile și legea”. (Daniel 7:25). Ea nu a fost înceată în îndeplinirea acestei lucrări. Pentru a oferi convertiților de la păgânism un înlocuitor pentru închinarea la idoli, și în felul acesta să-i încurajeze a primi cu numele creștinismul, închinarea la chipuri și la moaște a fost introdusă treptat în serviciul divin creștin. Decretul unui conciliu general... a stabilit în cele din urmă acest sistem de idolatrie. Pentru a completa lucrarea hulitoare, Roma s-a încumetat să scoată din Legea lui Dumnezeu porunca a doua, care oprește închinarea la chipuri, și să împartă porunca a zecea în două, pentru a păstra numărul.

Dar spiritul de cedare față de păgânism a deschis calea pentru o altă disprețuire a autorității cerului. Satan, lucrând prin conducătorii neconsacrați ai bisericii, s-a amestecat și în porunca a patra și a încercat să îndepărteze vechiul Sabat, ziua pe care Dumnezeu a binecuvântat-o și a sfințit-o (Geneza 2: 2, 3), iar în locul ei să înalțe sărbătoarea păzită de păgâni ca „venerabila zi a soarelui”. La început, această schimbare n-a fost încercată în mod deschis. În primele veacuri, adevăratul Sabat a fost ținut de toți creștinii. Ei erau geloși pentru onoarea lui Dumnezeu și, crezând că Legea Sa este de neschimbat, au păzit cu râvnă preceptele ei sfinte. Dar Satan a lucrat cu o mare subtilitate prin agenții lui pentru a-și atinge scopul. Pentru ca atenția poporului să poată fi atrasă asupra duminicii, aceasta a fost declarată ca sărbătoare, în cinstea învierii lui Hristos. Slujbe religioase au fost ținute în ea; era totuși privită ca o zi de recreere, Sabatul fiind încă păzit cu sfințenie.

Pentru a pregăti calea pentru lucrarea pe care plănuise să o îndeplinească, Satan îi făcuse pe iudei, înainte de venirea lui Hristos, să împovăreze Sabatul cu cele mai stricte pretenții, făcând din păzirea lui o povară. Acum, folosind lumina falsă în care reușise să-i facă să-l privească, a aruncat ocară asupra lui ca fiind o instituție evreiască. În timp ce creștinii în general continuau să păzească duminica drept o sărbătoare a bucuriei, el i-a condus, pentru a-și arăta ura lor față de iudaism, să facă din Sabat o zi de post, o zi de amărăciune și tristețe.²

SCRIPTURA PĂSTRATĂ ȘI TRĂITĂ

În țările de dincolo de jurisdicția Romei, au existat timp de multe secole grupe de creștini care au rămas aproape cu totul libere de corupția papală. Ele erau înconjurate de păgânism și, în desfășurarea veacurilor, au fost contaminate de rătăcirile lui; dar au continuat să privească Biblia ca singura regulă de credință și au primit multe dintre adevărurile ei. Acești creștini credeau în perpetuitatea Legii lui Dumnezeu și păzeau Sabatul poruncii a patra. Biserici care au ținut la această credință și practică au existat în Africa Centrală și printre armenii din Asia.

Dar printre aceia care au rezistat abuzurilor puterii papale, valdenzii au stat în frunte. Chiar în țara în care papalitatea își stabilise scaunul, acolo i s-a rezistat cel mai puternic înșelăciunii și corupției ei. Timp de veacuri, bisericile Piemontului și-au păstrat independența; dar în cele din urmă a sosit timpul când Roma a insistat să se supună. După lupta fără rezultat împotriva tiraniei ei, conducătorii acestor biserici au recunoscut, chiar împotriva voinței lor, supremația puterii căreia lumea întreagă se părea că plătește tribut. Însă, au fost unii care au refuzat să se supună autorității papei sau prelatului. Ei erau hotărâți să păstreze credințioșia față de Dumnezeu și să păstreze curăția și simplitatea credinței lor. S-a produs o despărțire. Aceia care au rămas la vechea credință s-au retras; unii, părăsind Alpii natali, au ridicat stea-

gul adevărului în țări străine; alții s-au retras în văile singuratică și în fortărețe stâncoase ale munților și acolo și-au păstrat libertatea de a se închina lui Dumnezeu.

Credința care timp de veacuri a fost ținută și învățată de către creștinii valdenzi era în contrast evident cu învățăturile rătăcite impuse de Roma. Credința lor religioasă era întemeiată pe Cuvântul scris al lui Dumnezeu, adevăratul sistem al creștinismului. Dar țărani aceia umili, în ascunzătorile lor neștiute, izolați de lume și legați de truda zilnică în mijlocul turmelor și viilor lor, nu ajunseseră ei înșiși să cunoască adevărul în opoziție cu dogmele și rătăcirile bisericii apostate. Credința lor nu era primită de curând. Credința lor era o moștenire de la părinți. Ei se luptau pentru credința bisericii apostolice — „credința care a fost dată sfinților odată”. „Biserica din pustie”, și nu ierarhia mândră întronată în marea capitală a lumii, era biserica adevărată a lui Hristos, păstrătoarea comorilor adevărului pe care Dumnezeu îl încredințase poporului Său pentru a fi dat lumii.

Printre cauzele principale care conduseseră la despărțirea bisericii adevărate de Roma, a fost ura acesteia din urmă față de Sabatul biblic. Așa cum era prevestit în profeție, puterea papală a aruncat adevărul la pământ. Legea lui Dumnezeu a fost călcată în picioare în praf, în timp ce tradițiile și obiceiurile oamenilor au fost înălțate. Bisericile care erau sub conducerea papalității au fost constrânse de timpuriu să onoreze, ca zi sfântă, duminica. În mijlocul rătăcirii și superstiției predominante, mulți, chiar din poporul adevărat al lui Dumnezeu, au ajuns atât de dezorientați, încât, în timp ce păzeau Sabatul, se rețineau de la muncă și duminica. Dar lucrul acesta nu i-a mulțumit pe conducătorii papali. Ei cereau nu numai ca duminica să fie sfințită, ci ca Sabatul să fie profanat; și i-au denunțat în limbajul cel mai puternic pe aceia care îndrăzneau să-i dea cinste. Numai fugind de puterea Romei putea cineva să asculte în pace de Legea lui Dumnezeu.

Acești urmași prețuiau principiile adevărului mai presus de case și pământuri, prieteni, rude și chiar propria viață.

Valdenzii au fost primul popor dintre toate popoarele din Europa care a avut o traducere a Sfințelor Scripturi. Cu sute de ani înainte de Reformă, ei aveau Biblia, în Manuscris în limba lor maternă. Ei aveau adevărul nefalsificat, și aceasta a făcut din ei obiectul special al urii și persecuției. Ei au declarat biserica Romei ca fiind Babilonul decăzut din Apocalipsa și, cu primejdia vieții lor, s-au împotrivit stricăciunilor ei. În timp ce unii, sub apăsarea unei persecuții îndelungate, și-au compromis credința, părăsind puțin câte puțin principiile care-i deosebeau, alții au ținut cu tărie la adevăr. Prin veacurile de întunecime și decădere, au existat valdenzi care s-au împotrivit supremației Romei, au respins închinarea la chipuri ca fiind idolatrie și au păzit Sabatul adevărat. Sub cele mai crunte furtuni ale împotrivirii, ei și-au păstrat credința. Cu toate că erau spintecați de lăncile ducilor de Savoia și arși pe rugurile Romei, ei au stat neclintii pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru onoarea Sa.

Înapoia bastioanelor înalte ale munților —scăparea, în toate veacurile, a celor prigoniți și apăsați — valdenzii și-au găsit ascunzătorile. Aici lumina adevărului a fost păstrată în mijlocul întunericului Evului Mediu. Aici, timp de o mie de ani, martorii adevărului au păstrat vechea credință.

Dumnezeu pregătise pentru poporul Său un sanctuar de o grandoare înfricoșătoare, potrivit cu marile adevăruri date lor în păstrare. Pentru acești exilați credincioși, munții erau un simbol al dreptății, al neprihănirii de neschimbat a lui Iehova. Ei îndreptau atenția copiilor lor către crestele care se înălțau deasupra lor într-o maiestate neschimbătoare și le vorbeau despre Acela în care nu este schimbare, nici umbră de mu-

tare, al cărui cuvânt este tot atât de durabil ca și munții cei veșnici. Dumnezeu întemeiase munții și îi încununase cu tărie; niciun alt braț, decât acela al Puterii infinite, nu-i putea mișca din locul lor. În același fel întemeiase El Legea Sa, temelia guvernării Sale în cer și pe pământ. Brațul omului poate să se atingă de semenii lui și să le ia viața; dar pe cât de ușor ar putea acel braț să dezrădăcineze munții din temelii-le lor și să-i arunce în mare, tot la fel ar putea să schimbe un singur precept din Legea lui Iehova sau să șteargă una din făgăduințele Sale față de aceia care împlinesc voia Sa. În credințioșia lor față de Legea Sa, slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie tot atât de fermi ca și munții care nu se clatină.

Munții care înconjurau văile lor joase erau o mărturie continuă despre puterea creatoare a lui Dumnezeu și o asigurare a grijii Sale ocrotitoare care nu se schimbă. Acei peregrini învățau să iubească simbolurile tăcute ale prezenței lui Iehova. Ei nu-și îngăduiau nicio nemulțumire pentru greutățile sorții lor; niciodată nu erau singuri în mijlocul singurătății munților. Ei îi mulțumeau lui Dumnezeu că El le rânduia un azil față de ura și cruzimea oamenilor. Se bucurau de libertatea pe care o aveau de a se închina înaintea Lui. Adesea, când erau urmăriți de vrăjmași, tăria munților se dovedea a fi o apărare sigură. De pe stâncile cele înalte ei cântau laude lui Dumnezeu, iar armatele Romei n-au putut aduce la tăcere cântările lor de mulțumire.

Curată, simplă și arzătoare era evlavia acestor urmași ai lui Hristos. Ei prețuiau principiile adevărului mai presus de case și pământuri, prieteni, rude și chiar propria viață. Ei au căutat cu stăruință să imprime aceste principii în inimile celor tineri. Din fragedă copilărie, tineretul era educat din Scripturi și era învățat să privească cu sfințenie cerințele Legii lui Dumnezeu. Copii ale Bibliei erau rare; de aceea cuvintele ei prețioase erau încredințate memoriei. Mulți dintre ei erau în stare să repete părți întregi atât din Noul, cât și din Vechiul Testament. Gândurile despre Dumnezeu erau asociate cu scenele sublime din na-

tură și cu binecuvântările umile ale vieții de fiecare zi. Copilașii învățau să privească plini de recunoștință spre Dumnezeu, ca fiind dătătorul oricărui har și al oricărei mângâieri.

Părinții, oricât de iubitori și de afectuoși ar fi fost, își iubeau copiii cu prea multă înțelepciune pentru a-i familiariza cu îngăduința de sine. Înaintea lor era o viață de încercări și greutăți, poate chiar și moartea de martir. Erau educați din copilărie să suporte greutățile, să se supună disciplinei și totuși să gândească și să acționeze pe cont propriu. Foarte de timpuriu erau învățați să poarte răspunderi, să fie atenți în vorbire și să cunoască înțelepciunea tăcerii. Un cuvânt imprudent (neatent), lăsat să ajungă la urechea vrăjmașilor lor, putea pune în primejdie, nu numai viața celui care-l rostise, dar chiar viața a sute dintre frații lui; căci dușmanii adevărului îi urmăreau ca lupii care-și vânează prada pe aceia care îndrăzneau să ceară libertatea credinței religioase.

Valdenzii jertfiseră prosperitatea lor lumească de dragul adevărului și, cu răbdare stăruitoare, trudeau pentru pâinea lor. Orice petec de pământ arabil, în munți, era cultivat cu grijă; văile și coastele mai puțin fertile erau făcute să aducă rod. Economia și o aspră renunțare de sine formau o parte din educația pe care copiii o primeau ca singura lor moștenire. Ei erau învățați că Dumnezeu a stabilit ca viața să fie o disciplină și că dorințele lor puteau fi împlinite numai prin muncă personală, prin prevedere, grijă și credință. Activitatea era anevoioasă și obositoare, dar era sănătoasă, exact ceea ce trebuie omului în starea lui decăzută, școala pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru educarea și dezvoltarea lui.

În timp ce tineretul era obișnuit cu truda și cu greutățile, nu era neglijată nici cultura intelectuală. Ei erau învățați că toate puterile lor aparțineau lui Dumnezeu și că toate trebuiau cultivate și dezvoltate pentru slujirea Sa.

Bisericile valdenzilor, în curăția și simplitatea lor, se asemănau cu biserica din timpurile apostolice. Respingând supremația papilor și a prelaților, ei socoteau Biblia ca fiind

singura autoritate supremă, infailibilă. Pastorii lor, în contrast cu preoții trufași ai Romei, urmau exemplul Domnului lor care „a venit nu ca să l se slujească, ci ca să slujească”. Ei hrăneau turma lui Dumnezeu, conducând-o la pășunile verzi și la apele de odihnă ale Sfântului Său Cuvânt. Departe de monumentele pompei și mândriei omenești, oamenii se adunau nu în biserici mărețe sau în catedrale imense, ci sub umbra munților în văile Alpilor sau, în timp de primejdie, în fortărețele stâncoase, pentru a asculta cuvintele adevărului de la slujitorii lui Hristos. Pastorii nu numai că predicau Evanghelia, ci îi vizitau pe bolnavi, catehizau (ii învățau doctrina) pe copii, muștrău pe cei greșiți și aplănuau certurile, promovând armonia și dragostea frățească. În vreme de pace, erau susținuți prin darurile benevole ale poporului; dar, ca și Pavel, făcătorul de corturi, fiecare învăța o meserie sau o ocupație prin care, dacă ar fi fost necesar, să-și asigure întreținerea.

Tinerii primeau educație de la pastorii lor. În timp ce se dădea atenție ramurilor de cultură generală, Biblia era studiul de căpetenie. Evangheliile lui Matei și ale lui Ioan erau învățate pe de rost împreună cu multe din epistole. Erau folosiți și la copierea Scripturilor. Unele manuscrise cuprindeau Biblia întreagă, altele numai părți scurte din ea, la care erau adăugate unele explicații simple ale textului de către aceia care erau în stare să explice Scripturile. În felul acesta erau scoase la iveală comorile adevărului, atâta vreme ascunse de către aceia care căutau să se înalțe mai presus de Dumnezeu.

Prin muncă răbdătoare și neobosită, uneori în peșterile adânci și întunecate ale pământului, la lumina torțelor, Sfintele Scripturi erau scrise verset după verset și capitol după capitol. Astfel lucrarea înainta, voința descoperită a lui Dumnezeu strălucind ca aurul curat; cu cât mai strălucitoare, clară și puternică era datorită încercărilor suferite pentru ea, numai aceia care erau angajați în această lucrare își puteau da seama. Îngeri din cer îi încurajau pe acești lucrători credincioși.

Satan îi îndemnase pe preoții și prelații papali să îngroape Cuvântul adevărului sub ruinele rătăcirii, ereziei și ale superstiției; dar acesta a fost păstrat neîntinat, în modul cel mai minunat, de-a lungul veacurilor de întuneric. El nu purta amprenta omului, ci pecetea lui Dumnezeu. Oamenii au fost neobosiți în eforturile lor de a întuneca înțelesul clar și simplu al Scripturilor și a face ca mărturia lor să se contradică; dar, ca și curcubeul peste adâncimile întunecate, Cuvântul lui Dumnezeu a rezistat furtunilor care îl amenințau cu distrugerea. Așa cum o mină are ascunse în adâncuri filoane bogate de aur și argint și toți care vor să-i descopere rezervele prețioase trebuie să sape, tot astfel Sfintele Scripturi au tezaurele adevărului care sunt descoperite numai cercetătorului stăruitor, umil și care se roagă. Dumnezeu a intenționat ca Biblia să fie o carte de învățătură pentru toată omenirea, în copilărie, tinerețe și maturitate, și să fie studiată în orice vreme. El a dat Cuvântul Său oamenilor ca o descoperire a Sa. Orice adevăr nou descoperit este o dezvăluire proaspătă a caracterului Autorului său. Studiul Scripturilor este mijlocul divin rânduit să-i aducă pe oameni într-o legătură mai strânsă cu Creatorul lor și să le dea o cunoaștere mai deslușită a voinței Sale. El [studiul Scripturilor] este mijlocul de comunicare dintre Dumnezeu și om.

În timp ce valdenzii priveau temerea de Dumnezeu ca fiind începutul înțelepciunii, ei nu erau orbi față de importanța legăturii cu lumea, a cunoașterii oamenilor și a vieții active, pentru dezvoltarea minții și ascuțirea înțelegerii. De la școlile lor din munți, unii tineri erau trimiși la instituții de învățământ din orașele Franței sau Italiei, unde se găsea un loc mai bun pentru studiu, cugetare și observații, decât în Alpii lor natali. Tinerii trimiși acolo erau expuși ispitei, vedeau viciul, întâlneau agenții tirani ai lui Satan, care le prezentau cele mai subtile erezii și cele mai primejdioase amăgiri. Dar educația lor din copilărie fuse de o așa manieră, încât îi pregătise pentru toate acestea.

În școlile în care mergeau, ei nu trebuiau să-și facă nici un confident. Veșmintele lor erau astfel pregătite, încât să ascundă cea mai mare comoară a lor — manuscrisele prețioase ale Scripturilor. Acestea, ca rod al lunilor și anilor de trudă, erau purtate cu ei și, oriunde puteau face lucrul acesta fără să trezească bănuiala, ei așezau cu atenție unele părți din ele în calea acelora ale căror inimi păreau deschise să primească adevărul. Pe genunchii mamelor lor, tinerii valdenzi fuseseră pregătiți având în vedere acest scop; ei înțelegeau lucrarea lor și o îndeplineau cu credincioșie.³

UN APEL PENTRU NOI

Oricare ar fi lucrarea pe care o faceți, scumpi frați și stimate surori, faceți-o ca pentru Domnul; și faceți-o cât puteți mai bine. Nu treceți cu vederea ocaziile de aur prezente și nu lăsați ca viața voastră să se dovedească a fi un eșec, în timp ce leneviți visând la o viață ușoară, la plăceri și un succes într-o lucrare pentru care Dumnezeu nu v-a pregătit niciodată. Faceți lucrarea care este cel mai aproape de voi. Îndepliniți-o chiar dacă trebuie [s-o realizați] în mijlocul primejdiilor și greutăților din câmpul misionar; dar, vă implor, **nu vă plângeți de greutate și de sacrificiul de sine.** Priviți la valdenzi. Vedeți ce planuri au făcut pentru ca lumina Evangheliei să poată străluci în mințile întunecate. Noi n-ar trebui să lucrăm, așteptând să primim răsplata în viața aceasta, ci având ochii fixați în mod neclintit la premiul de la sfârșitul alergării. Este nevoie acum de bărbați și femei care sunt tot așa de credincioși față de datoria lor ca și acul magnetic spre pol, bărbați și femei care vor lucra fără ca drumul lor să fi fost netezit și orice obstacol înlăturat.⁴

Referințe:

¹ *Faptele Apostolilor*, pp. 64, 65 engl. (cap. 6, *La poarta Templului*).

² *Marea Luptă*, pp. 51–53 engl. (cap. 3, *Un veac de întuneric spiritual*).

³ *Ibid.*, pp. 63–70. [Ediția 1888] (cap. 4, *Valdenzii*).

⁴ *Mărturia pentru comunitate*, vol. 5, p. 406. [Sublinieri adăugate.] (cap. 47, *Importanța lucrării de colportaj*).

SABAT, 3 DECEMBRIE 2022

David Zic

2

VREMEA SFÂRȘITULUI

În mijlocul agoniei crucii, Hristos a strigat „S-a sfârșit” (Ioan 19:30). Toate profețiile date de-a lungul secolelor, arătând spre acest moment, ajunseseră acum la sfârșit. Tot ceea ce a văzut universul a fost că Acela care era fără păcat „a fost străpuns pentru păcatele noastre, a fost zdrobit pentru fărădelegile noastre; pedeapsa păcii noastre a fost asupra lui”; și totuși a fost un eveniment glorios pentru omenire pentru că „prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5 engl. KJV). „S-a sfârșit” a fost pentru cei răi o declarație îngrozitoare. Ei pierduseră în încercarea lor de a-L învinge pe Mântuitorul, și au fugit de la scena crucii. „S-a sfârșit” nu a fost pentru poporul lui Dumnezeu o declarație îngrozitoare. Aceasta a fost o afirmație care a făcut posibil accesul la har pentru toți cei care doreau mântuirea.

Hristos este din nou aproape să declare un sfârșit. Din nou,

profețiile date de-a lungul secolelor sunt pe cale să se împlinescă. Avertismentele finale, date unei lumi care se îneacă în păcat, vor ajunge la o concluzie. La fel cum a fost când El a zis „S-a sfârșit” la cruce, vor exista două grupuri la această proclamare de sfârșit a lui Hristos. „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe! Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul.” (Apocalipsa 22:11-13).

Chiar acum, pe măsură ce ne apropiem de această declarație a lui Hristos, toți facem alegeri cu privire la grupul în care vom fi. Semnele prezise în profeție se împlinesc din ce în ce mai repede. Păcatele

umanității sunt acum practicate cu îndrăzneală, sfidând Creatorul. Lăcomia noastră, îngăduința noastră, dorința noastră de supremație ne omoară atât trupurile, cât și lumea din jurul nostru. În timp ce umanitatea îl împinge pe Creator din ce în ce mai departe, mila Lui este retrasă din lume și ce urmează este devastare la o scală fără precedent. Au existat dezastre naturale de-a lungul mileniilor, dar cele pe care le experimentăm astăzi depășesc

orice din trecut și se vor agrava și mai mult. „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului.” (Matei 24:37). Gândind că știe mai bine decât Dumnezeu, omenirea și-a eliberat asupra ei plăgi, pandemii și dezastre create de noi.

Va veni momentul când păcatele vor fi prea grave pentru ca Dumnezeu să le îndure, „Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până la cer, iar Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei!” (Apocalipsa 18:5). Când Hristos va face ultima declarație că lucrarea Sa de mijlocie pentru omenire s-a încheiat, de ce parte vei fi găsit? Când eram copil, îmi amintesc că am auzit acest mesaj predicat la mica mea biserică din Puslinch, Canada. Profețiile erau prezentate clar. Datele, imperiile și națiunile, diagramele care înfățișează vizual profeciile, toate erau importante pentru că acum când văd aceste profecții împlinindu-se înaintea ochilor mei, le recunosc pentru ceea ce sunt ele cu adevărat. Sunt atât de recunoscător tuturor celor care au împărtășit profeciile și mesajele de avertizare. Mulți dintre noi am studiat profeciile, dar acum suntem martori oculari ai împlinirii lor.

TIMPUL SFÂRȘITULUI ȘI CEI DREPTI

Pentru cei care au acceptat puterea transformatoare a Evangheliilor lui Hristos, vremurile sfârșitului le aduc o bucurie de neînțeles. Ei au recunoscut că propria lor neprihănire nu este altceva decât „cârpe murdare” (Isaia 64:6) și L-au acceptat pe Hristos și neprihănirea Lui ca fiind a lor. Puterea lui Hristos le-a transformat viețile și le-a pus într-o stare de armonie cu voința Creatorului. Ei se bucură să facă voia lui Dumnezeu, iar legea Lui este în inima lor. (Psalmul 40:8).

Poporul lui Dumnezeu a acceptat salvarea prin harul Său și transformarea prin puterea Sa. Același Ioan, căruia i s-a făcut această descoperire a profeciilor pentru a le împărtăși cu noi, ne spune că puterea lor vine din sursa lor, Isus Hristos „Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți

că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și, crezând, să aveți viață prin Numele Lui.” (Ioan 20:31 engl. KJV). Apocalipsa [engl. „Descoperirea”] este pur și simplu o extensie a veștii bune a salvării. La urma urmei, profeciile consemnate în ultima carte a Scripturii sunt declarate a fi „Descoperirea lui Isus Hristos” (Apocalipsa 1:1). Profeciile despre vremurile sfârșitului dezvăluie puterea unui Dumnezeu puternic pentru a-și salva poporul. „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!” (Apocalipsa 1:3).

Timpurile sfârșitului nu sperie poporul lui Dumnezeu. Mântuitorul nostru ne-a spus că atunci când vedem semnele sfârșitului împlinite, ar trebui „să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.” (Luca 21:28). Așteptăm cu nerăbdare să-L vedem pe Domnul nostru față în față. Dorim să-L laudăm și să mulțumim Mântuitorului nostru, care a sacrificat totul pentru noi. Chiar dacă nu merităm acest lucru, El a creat o cale de scăpare pentru noi. Consemnarea profetică spune că în acea zi mare, poporul lui Dumnezeu va ridica privirea, în timp ce toate terorii păcatului mistuie lumea și locuitorii ei, [și] vom striga: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam. Acum, să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!” (Isaia 25:9).

Preocuparea adventistă de a înțelege profecția nu este pentru a găsi momente de foc și pucioasă, ci de a obține o relație mai profundă, o revelație a lui Isus Hristos. Oricât suntem de nevrednici, știm că nu am făcut nimic pentru a câștiga această mântuire. „Suntem niște robi netrebnici; am făcut ce eram dator să facem.” (Luca 17:10). Recunoaștem că „trebuie să existe o putere care să lucreze dinăuntru, o nouă viață de sus, mai înainte ca oamenii să poată fi schimbați de la păcat la sfințenie. Această putere este Hristos. Numai harul Său poate să învieze puterile fără viață ale sufletului și să-l atragă spre Dumnezeu, spre sfințire.”¹

În viziunea profetică, slujitorul Domnului vede poporul lui Dumnezeu în călătoria noastră prin timpurile sfârșitului. Pe măsură ce terroarele sfârșitului au loc în jurul lor, ei s-au despărțit din ce în ce mai mult de această lume până când au devenit pe deplin, total și cu totul dependenți de Dumnezeu. Corzi de sus sunt arătate în viziune și poporul lui Dumnezeu se ține ferm de aceste corzi.

„Când am auzit sunetele de veselie și de desfătare care păreau să vină din abisul de dedesubt, ne-am înfiorat. Am auzit jurământul profan, gluma vulgară și cântece joase și josnice. Am auzit cântecul de război și cântecul de dans. Am auzit muzică instrumentală și răsese puternice, amestecate cu blesteme și strigăte de disperare și plâns amar și am fost mai nerăbdători ca

„Pentru că nelegiuirea abundă, dragostea multora se răcește. Aceasta nu trebuie să se întâmple dacă toți ar veni la Isus și cu siguranță și credință s-ar încred în El. Blândețea și smerenia Sa, dacă sunt prețuite, vor aduce pace și odihnă și putere morală fiecărui suflet.”

niciodată să continuăm pe calea îngustă și dificilă. De cele mai multe ori eram obligați să ne suspendăm toată greutatea pe corzi, care creșteau în dimensiune pe măsură ce progresam...

Pentru o clipă am ezitat să ne aventurăm. Apoi am exclamat: „Singura noastră speranță este să ne încredem pe deplin în coardă. De ea am depins pe tot drumul nostru dificil. Nu ne va dezamăgi acum.” Totuși, ezitam și eram întristați. S-au rostit apoi cuvintele: „Dumnezeu ține coarda. Nu trebuie să ne temem.” Aceste cuvinte au fost apoi repetate de cei din spatele nostru, însoțite de: „El nu ne va abandona acum. El ne-a adus până aici în siguranță.”²

Pe deplin dependenți de Dumnezeu, pentru cei drepti vremurile sfârșitului sunt împlinirea profeției și o așteptare sigură de a-L întâlni pe Salvatorul nostru. Evenimentele înspăimântătoare care au loc în jurul nostru sunt rezultatul îndepărtării harului protector al lui Dumnezeu. Dar ne-am bazat pe El și El ne dă promisiunea că pâinea și apa noastră vor fi sigure (Isaia 33:16).

TIMPURILE SFÂRȘITULUI ȘI CEI RĂI

Lipsiți de harul mântuitor al lui Hristos, cei răi au o experiență foarte diferită în timpul vremurilor sfârșitului. Ei nu pot înțelege de ce poporul lui Dumnezeu trăiește așa cum o facem noi. Mântuirea este un mister pentru ei. „Cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume Hristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1:27). Ei se uită cu oroare în timp ce lumea din jurul lor se dezvăluie în fața ochilor lor.

Numele ultimei cărți ale Bibliei este diferit, în funcție de limba în

care a fost tradusă. În limbile germanice și slave, de exemplu, este o „Revelație”/Descoperire, dar în multe limbi latine este denumită o „Apocalipsă”. Este aceeași carte, dar experiența ta personală cu Hristos determină dacă profețiile conținute în ea și împlinirea lor sunt o revelație a Salvatorului sau o apocalipsă înfiorătoare. Pe măsură ce evenimentele finale se desfășoară, cei răi își amintesc de un popor care a împărtășit mesajele de avertizare din acele profeții. În momentele finale chiar înainte de declarația că s-a sfârșit – cât timp mai rămân ultimele raze ale milei — unii acceptă mesajul Evangheliei și se alătură celor drepti cu mulțumire pentru mântuirea lor în această revelație. Din păcate, mulți refuză ultimul mesaj de avertizare și apocalipsa este revărsată asupra lor.

Scenele profetice arată mila lui Dumnezeu retrasă, dar în realitate nu Dumnezeu este Acela care a retras-o, ci omenirea care L-a alungat. Ființele omenești s-au întors împotriva creației prin propria lor voință. Ființa creată îi spune acum Creatorului ei că El nu mai este binevenit printre ei. Ei nu au nevoie de Dumnezeu. Ei cred că știu mai bine decât Dumnezeu.

Magnitudinea păcatului a crescut exponențial. „Să știți că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani (engl. „lacomi”), lăudăroși, trufași (engl. „mândri”), hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori (engl. „nerecunoscători”), fără evlavie (engl. „nesfinți”), fără dragoste firească (engl. „fără afecțiune naturală”), neînduplecați (engl. „care încălcă legăminte”), clevetitori (engl. „acuzatori pe nedrept”), neînfrânați (engl. „necontrolați”), neîmblânziți (engl. „feroce”), neiubitori de bine

(engl. „disprețuitori a celor ce sunt buni”), vânzători (engl. „trădători”), obraznici, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu.” (2 Timotei 3:1-4).

În aceste versete, apostolul Pavel descrie o situație din timpurile sfârșitului în care societatea s-a despărțit atât de complet de Dumnezeu, încât natura însăși începe să se prăbușească sub greutatea corupției. Corpul uman devine o perversiune, în anumite instanțe din cauza bolii și în altele din cauza corupției intenționate a trupului. Însăși natura lumii care ne inconjoară, împovărată de lăcomia umană, începe să se descompună. Și totuși, știind și văzând prăbușirea societății, ei împing (continuă) înainte. Cei răi declară că s-au eliberat pe ei înșiși din restricțiile puse asupra lor de către Creator. „În timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii, le făgăduiesc slobozenia. Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit.” (2 Petru 2:19 engl. KJV).

Dar acum Hristos spune, „s-a sfârșit”. Cu oroare, cei răi realizează că nu mai pot face nimic. Ei au respins mântuirea și cedează pe deplin stăpânirii răului. Ei vor lupta pentru rămășițele de resurse care au rămas. Societatea se năruiește în jurul lor și ei caută pe cine să dea vina, întrucât nu pot să admită că propriile lor păcate i-au biruit.

Cuvântul ne-a relatat deja ce se întâmplă cu societatea și cu natura însăși când un popor respinge voința Creatorului său. „Iată, Domnul deșartă țara și o pustiește, îi răstoarnă fața și risipește locuitorii... Țara este pustie de tot și prădată; căci Domnul a hotărât așa. Țara este tristă, sleită de puteri, locuitorii sunt mâhniți și tânjesc; căpeteniile poporului sunt fără putere, căci țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic!

De aceea mănâncă blestemul țara și suferă locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor; de aceea sunt prăpădiți locuitorii țării și nu mai rămâne decât un mic număr din ei.” (Isaia 24:1, 3-6).

Oricare ar fi dezastrele și ororile care au fost înregistrate în istorie, ele nu pot începe să se compare cu ceea ce urmează să izbucnească în această lume. Deja vedem că apar probleme. Răspândirea pandemică a bolilor, evenimentele meteorologice distorsionate, creșterea conflictului violent și distrucția naturii – toate acestea reprezintă doar începutul a ce urmează să vină. Pentru cei răi, timpul sfârșitului este cu adevărat o „apocalipsă.”

UN TIMP DE HAR

Acum, în timp ce ultimele momente ale milei lui Dumnezeu rămân, fiecăruia dintre noi i se dă un apel final să se prindă de har. „Apoi am auzit din cer un glas, care zicea: „leșiți din mijlocul ei, poporul meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” (Apocalipsa 18:4). Să ieși din această lume și să te separi de ea, înseamnă pur și simplu să prinzi harul. Creatorul nostru dorește cu ardoare să ne dea cele mai bune daruri și să ne umple de neprihănirea lui Hristos. „De aceea: „leșiți din mijlocul lor și depărtați-vă de ei”, zice Domnul. „Nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu voi fi Tată și voi îmi veți fi fii și fiice”, zice Domnul cel Atotputernic.” (2 Corinteni 6:17, 18).

„Ne parcurgem călătoria vieții în mijlocul primejdiilor din ultimele zile. Trebuie să urmărim cu atenție fiecare pas și să fim siguri că îl urmăm pe marele nostru Lider. Scepticismul, infidelitatea, desfrâul și crima sunt în toate părțile. Ar fi o problemă ușoară să renunți la frâiele stăpânirii de sine și să te arunci peste prăpastie spre o distrugere sigură. Cât de mare este mila care ne înconjoară și ne păstrează în fiecare clipă!”³

Poporul lui Dumnezeu a acceptat darul neprihănirii în Hristos, „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu; de aceea, lumea nu ne cunoaște, pentru că nu l-a cunoscut nici pe El. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat.” (1 Ioan 3:1-3 engl. KJV).

Acum, după ce am primit darul – și am fost transformați prin el – nu vom împărtăși noi acest lucru cu alții? Mesajul nostru nu este unul de teroare. Noi nu predicăm focul și pucioasa. Evenimentele sunt consemnate profetic, astfel încât tu și cu mine să știm timpul în care trăim. Acum, ca niciodată înainte, trebuie să împărtășim neprihănirea lui Hristos cu o lume care are nevoie disperată de transformare.

Trăim într-o epocă în care răutatea prevalează. Pericolele zilelor din urmă se înmulțesc în jurul

nostru și pentru că nelegiuirea abundă, dragostea multora se răcește. Aceasta nu ar trebui să se întâmple dacă toți ar veni la Isus și cu siguranță și credință s-ar încrede în El. Blândețea și smerenia Sa, prețuite, vor aduce pace și odihnă și putere morală fiecărui suflet.

Timpul scurt este invocat ca un stimulent pentru noi ca să căutăm dreptatea și să-l facem pe Hristos prietenul nostru. Nu acesta este marele motiv. Acesta denotă egoism. Este oare necesar ca groaza din ziua lui Dumnezeu să fie persistentă înaintea noastră pentru a ne constrânge prin frică la acțiuni corecte? Aceasta nu ar trebui să se întâmple. Isus este atrăgător. El este plin de iubire, milă și compasiune. El propune să ne fie prieten, să Se plimbe cu noi prin toate căile aspre ale vieții. El îți spune: Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău; umblă cu Mine și-ți voi umple calea de lumină. Isus, Maiestatea Cerului, propune să-i ridice la tovarășie cu Sine pe cei care vin la El cu poverile, slăbiciunile și grijile lor. El îi va face copiii Săi dragi și, în cele din urmă, le va da o moștenire de mai mare valoare decât imperiile regilor, o coroană de glorie mai bogată decât a încununat vreodată fruntea celui mai înalt monarh pământesc.”⁴

Referințe:

¹ *Calea către Hristos*, p. 18 engl. (cap. 2, *Păcătosul are nevoie de un Mântuitor*).

² *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, pp. 182, 184.

³ *Signs of the Times*, 26 Ianuarie 1882.

⁴ *The Review and Herald*, 2 August 1881.

DUMINICĂ, 4 DECEMBRIE 2022

de Benjamin Thiel

(Toate sublinierile adăugate)

3

UN TIMP DE LUPTĂ

Încă din clipa tristă când primii noștri părinți și-au părăsit căminul lor din grădină, a fost speranța fiecărui credincios aceea de a vedea ziua când păcatul, suferința și necazul se vor sfârși și ne vom putea întoarce la casa noastră din ceruri în sfârșit. Viața de aici din această lume de păcat are multe conflicte, încercări și tentații cu care fiecare persoană trebuie să se lupte. Considerând aceasta, lov a scris: „Omul născut din femeie are viața scurtă, dar plină de necazuri” (Iov 14:1). Mai târziu în istorie, când a înfruntat multe provocări, David a exclamat: „căci mi s-a săturat sufletul de rele („de atâtea necazuri”--NTR) și mie se apropie viața de Locuința morților” (Psalmi 88:3).

De-a lungul istoriei, bărbați și femei s-au luptat cu dificultăți fizice, probleme financiare, probleme în relații, lupte ale minții sau emoțiilor, și lupte pentru sănătate sau supraviețuire. Și totuși, în toate aceste lupte, există o speranță

binecuvântată. Chiar dacă uneori mâna credinței poate fi slabă, chiar dacă uneori ne putem lupta cu disperarea, îndoiala sau depresia, totuși cumva, chiar și în întuneric, putem să ne prindem de minunatele promisiuni ale lui Dumnezeu.

„Puterile întunericului se adună împrejurul sufletului și îl alungă pe Domnul Isus din fața ochilor noștri și uneori noi nu putem face altceva decât să așteptăm cu durere și uimire până ce va trece norul. Aceste momente sunt uneori teribile. Nădejdea pare să se ducă și ne apucă disperarea. În aceste ore înspăimântătoare, noi trebuie să învățăm să ne încredem și să ne bazuim doar pe meritele ispășirii și, în nevrednicia noastră, neajutorată, să ne aruncăm în meritele Mântuitorului crucificat și înviat. Nu vom pieri niciodată dacă vom face acest lucru — *niciodată!*”¹

Ce promisiune minunată! Chiar și în cel mai întunecat ceas al necazu-

lui, chiar dacă am eșuat în umblarea noastră creștină, dacă venim la El în toată nevrednicia noastră – atunci Isus, care ne reprezintă, Mântuitorul nostru, Mijlocitorul nostru, nu ne va îndepărta. El ne ia așa cum suntem, în toată nevrednicia noastră nepuțincoasă. El nu ne va lăsa niciodată să pierim pentru că El iartă „toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale” (Psalmi 103:3) – chiar și boala teribilă a păcatului.

Acum, în această oră târzie a istoriei pământului, cu nori de furtună adunându-se în jurul nostru, Isus încă stă să mijlocească pentru noi. Putem să aducem cazul nostru la El și să fim siguri că, dacă ne încredem cu totul în El, El va fi cu noi până la sfârșit.

„Marea noastră nevoie este ea însăși un argument care pledează în modul cel mai elocvent în favoarea noastră. Dar Dumnezeu trebuie căutat și rugat ca El să facă toate lucrurile pentru noi. El spune: „Cereți și vi se va da; căutați și veți

găsi”. De asemenea: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Matei 7:7; Romani 8, 32).²

„Sângele lui Isus imploră cu putere și eficacitate pentru cei care se leapădă de credință, pentru cei care sunt răzvrătiți, pentru cei care păcătuiesc împotriva luminii mari și a iubirii. Satan stă la dreapta noastră pentru a ne acuza, iar Avocatul nostru stă la dreapta lui Dumnezeu pentru a pleda pentru noi. El nu a pierdut niciodată un caz care i-a fost încredințat. Putem avea încredere în Avocatul nostru; căci El pledează cu propriile Sale merite în favoarea noastră. Ascultă rugăciunea Lui înainte de încercarea și trădarea Lui. Ascultă rugăciunea Lui pentru noi; căci El ne-a ținut în amintire”.³

„De multe ori vine nenorocirea peste cel fără prihană, dar Domnul îl scapă din toate.” (Psalmi 34:19 engl.KJV).

TIMPUL DE STRĂMTORARE

Pot exista multe dificultăți atunci când navigăm pe oceanul deschis. Adesea, unele dintre cele mai mari dificultăți apar chiar la apropierea de țarm. Uneori, când călătoream cu nave mari sau mici, mi se făcea rău de mare și îmi doream să mă întorc pe uscat. Dar pe măsură ce pământul apare în sfârșit la orizont, ultima parte a călătoriei devine adesea și mai tulburătoare. Pericolul valurilor care se sparg la țarm, al curenților și al stâncilor poate amenința cu moartea sau distrugerea în orice moment. Pentru a ancora la locul potrivit și în siguranță, cursul trebuie stabilit și nava sau ambarcațiunea [trebuie] pregătită cu mult înainte de ancorare pentru a nu fi zdrobită pe țarm. Așadar, în călătoria vieții noastre, s-ar putea să fim sătui până peste cap de această lume a păcatului și suferinței și să tânjim să fim în sfârșit în ceruri. În timp ce privim înainte, cu bucurie ne dăm seama că ne apropiem de țarmul ceresc. Dar ultima parte a călătoriei are pericole pentru care trebuie să ne pregătim cu mult timp înainte. Cursul și pregătirea noastră vor

determina cum ne vom descurca în timpul luptei care urmează. Suntem pregătiți pentru ancorarea finală cu toată turbulența ei? Cum ne pregătim?

AVERTIZÂND PE ALȚII

Astăzi, încă există oportunitatea ca ființele umane să vină la Isus, Marele Preot, și să experimenteze iertarea și pacea pe care El ne-o oferă gratuit. Ne putem pregăti pentru timpul de luptă, împărtășind mesajul salvării cu lumea din jurul nostru cât mai este timp de probă.

„Există mulți care se simt în largul lor, care sunt, parcă, adormiți. Ei spun: „Dacă profeția a prezis aplicarea respectării duminicii, legea va fi cu siguranță pusă în aplicare” și, ajungând la această concluzie, ei stau în așteptarea calmă a evenimentului, mângâindu-se cu gândul că Dumnezeu își va proteja poporul în ziua necazului. **Dar Dumnezeu nu ne va mântui, dacă nu facem niciun efort să facem lucrarea pe care El a încredințat-o în sarcina noastră.** Trebuie să fim găsiți cu credincioșie [făcându-ne datoria ca] soldați vigilenți, ca nu cumva Satan să obțină un avantaj pe care este de datoria noastră să-l prevenim.

Ar trebui să studiem cu sârguință Cuvântul lui Dumnezeu și să ne rugăm cu credință ca Dumnezeu să rețină puterile întunericului, pentru că până acum solia a ajuns la relativ puțini, iar lumea urmează să fie luminată cu slava ei. Adevărul prezent – poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus – nu au fost încă proclamate așa cum ar trebui să fie. Sunt mulți aproape în umbra propriilor noastre uși, pentru a căror mântuire nu s-a depus vreun efort personal.

Nu suntem pregătiți pentru momentul în care lucrarea noastră trebuie să se încheie... Controversa pentru Sabat va deschide oamenilor subiectul și va fi oferită o oportunitate ca cerințele Sabatului adevărat să fie prezentate...

Este timpul ca poporul lui Dumnezeu să lucreze ca niciodată înainte, din cauza sporirii răutății. Oamenii cu frică de Dumnezeu, care păzesc poruncile, ar trebui să fie sârguincioși, nu numai în rugăciuni,

ci și în acțiune; iar aceasta va aduce adevărul înaintea celor care nu l-au auzit niciodată. Lumea este copleșită de minciună și nelegiuire, iar cei pe care Dumnezeu i-a făcut depozitari ai legii Sale și ai religiei pure a lui Isus trebuie să fie hotărâți să lase lumina lor să strălucească.”⁴

DEPINZÂND DE DUMNEZEU DIN OBIȘNUINȚĂ

Se spune și este adevărat: caracterul se dezvăluie într-o criză. Pentru a rămâne fermi în criza care urmează, trebuie să ne obișnuim să depindem de Dumnezeu prin credință în fiecare zi. Reacția naturală a omului la necaz este să se îngrijoreze, să se plângă, să lupte, să se ascundă sau să fugă. În loc să facem oricare dintre aceste lucruri, acțiunea sau obiceiul nostru repetat adesea ar trebui să fie să ne punem în genunchi și să ne luptăm cu Dumnezeu în rugăciune prin credință.

„Timpul de încercare și de groază din fața noastră va cere o credință care să suporte oboseala, amânarea și foamea — o credință care nu va slăbi, chiar dacă va fi aspru încercată. Tuturor le este oferit timpul de har pentru a se pregăti pentru vremea aceea. Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor și hotărât. Biruința lui este o dovadă a puterii rugăciunii stăruitoare. Toți aceia care se vor prinde de fâgăduințele lui Dumnezeu așa cum a făcut el și vor fi sinceri și stăruitori așa cum a fost el, vor reuși asemenea lui. Aceia care nu sunt gata să se lepede de sine, să se lupte înaintea lui Dumnezeu, să se roage mult și stăruitor pentru binecuvântarea Sa, nu o vor primi. A te lupta cu Dumnezeu — cât de puțini știu ce înseamnă lucrul acesta! Cât de puțini sunt aceia care și-au înălțat sufletul către Dumnezeu cu o dorință atât de puternică, până când toată puterea a ajuns la limită. Când valurile disperării, pe care nicio limbă nu o poate exprima, se revarsă peste cel care se roagă, cât de puțini se prind cu credință statornică de fâgăduințele lui Dumnezeu!

Aceia care acum pun la lucru puțină credință sunt în cea mai mare primejdie de a cădea sub puterea amăgirilor satanice și a decre-

tului de constrângere a conștiinței. Chiar dacă vor rezista încercării, vor fi aruncați într-o groază și într-un chin mai adânc în timpul de strâmtorare, pentru că niciodată nu și-au făcut obiceiul să se încreadă în Dumnezeu. Lecțiile de credință pe care ei le-au neglijat vor fi siliți să le învețe sub o apăsare grozavă a descurajării.”⁵

AVÂND PĂCATELE NOASTRE IERTATE!

Vine cu grabire timpul când Isus va arunca cădelnița în sanctuarul ceresc și vor fi rostite următoarele cuvinte: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană, să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!” (Apocalipsa 22:11).

Pentru a sta în timpul luptei, când Isus nu mai mijlocește pentru fiecare dintre noi în sanctuarul ceresc, este esențial, prin harul lui Dumnezeu, ca păcatele noastre să fie șterse prin sângele Mielului. „Ferice de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite!” (Romani 4:7).

„Ei își amărăsc sufletele înaintea lui Dumnezeu, arătând către pocăința din trecut pentru multele păcate și aducând în favoarea lor făgăduința Mântuitorului: „Dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine.” (Isaia 27:5). Credința lor nu slăbește din cauză că rugăciunile lor nu sunt ascultate imediat. Cu toate că suferă cea mai intensă neliniște, groază și amărăciune, ei nu-și încetează stăruințele. Ei se prind de puterea lui Dumnezeu așa cum Iacov s-a apucat de Înger; iar rostirea sufletului lor este: „Nu Te las, până nu mă vei binecuvânta.”

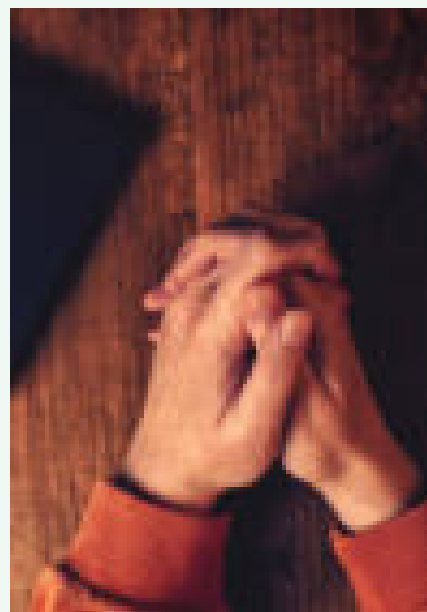
Dacă Iacov nu s-ar fi pocăit mai înainte de păcatul lui, prin care a primit dreptul de întâi născut prin înșelăciune, Dumnezeu nu i-ar fi ascultat rugăciunea și nu i-ar fi păstrat viața. Tot astfel, în timpul strâmtorării, *dacă poporul lui Dumnezeu ar mai avea păcate nemărturisite, care să le vină în minte, pe când sunt chinuiți de groază și teamă, ar fi copleșiți; disperarea le-ar*

nimici credința și n-ar mai putea să aibă încredere în a lupta cu Dumnezeu pentru eliberare. Dar, în timp ce au un simț adânc al nevredniciei, ei nu au păcate ascunse pe care să le descopere. Păcatele lor au mers înainte la judecată și au fost șterse, iar ei nu și le mai pot reaminti. ...

Toți aceia care încearcă să-și scuze sau să-și ascundă păcatele și le îngăduie astfel să rămână în cărțile din cer nemărturisite și neiertate, vor fi biruiți de Satan. ... Aceia care amână pregătirea pentru ziua lui Dumnezeu nu o pot câștiga în timpul de strâmtorare sau în oricare alt timp după acesta. Cazul tuturor acestora este fără nădejde.

Acei creștini cu numele care ajung la această ultimă și grozavă luptă nepregătiți, în disperarea lor își mărturisesc păcatele în cuvinte de groază teribilă, pe când cei nelegiuți se bucură de nenorocirea lor. Aceste mărturisiri au același caracter ca al lui Esau sau al lui Iuda. Cei care le fac deplâng urmările neascultării, dar nu vinovăția ei. Ei nu simt o mâhnire adevărată, nici o scârbă de păcat. Își recunosc păcatul de teama pedepsei; dar, ca și faraon în vechime, ei s-ar întoarce la sfidarea cerului, dacă judecățile ar fi îndeplătute.”⁶

„Iacov nu avea să fie abandonat. El știa că Dumnezeu este milostiv și a făcut apel la mila Lui. El a arătat înapoi spre tristețea sa din trecut și spre pocăința pentru greșelile sale și și-a prezentat insistent cererea de eliberare din mâna lui Esau. Astfel, importunarea (insistență stânjenitoare) lui a continuat toată noaptea. În timp ce trecea în revistă greșelile sale din trecut, era condus aproape la disperare. Dar știa că trebuie să aibă ajutor de la Dumnezeu sau urma să piară. El l-a ținut tare pe Înger și i-a prezentat insistent cererea cu strigăte dureroase și serioase, până când a biruit. Așa va fi cu cei dreپți. Pe măsură ce trec în revistă evenimentele vieții lor trecute, speranțele lor aproape se vor scufunda. Dar pe măsură ce își dau seama că este un caz de viață sau de moarte, ei vor striga cu stăruință către Dumnezeu și vor face apel la El în ceea ce privește necazul lor trecut și pocăința smerită pentru numeroasele lor păca-

te... Astfel, cererile lor serioase vor fi aduse lui Dumnezeu zi și noapte.”⁷

Acum este timpul să facem pace cu Dumnezeu și să ne cerem iertare pentru păcatele noastre. Acum este timpul să renunțăm la lucrurile care ne împiedică să ne predăm deplin lui Dumnezeu.

PIERZÂNDU-NE FIREA PĂMÂNTEASCĂ

În decursul ultimului timp al luptei, toată firea noastră pământească – orice ultim atașament față de acest pământ – va fi consumat. În umblarea noastră creștină zilnică, în timp ce ne uităm la Isus, Prietenul nostru, Fratele nostru mai mare, Mijlocitorul nostru, totul în toate, ne pierdem și noi atașamentul față de lucrurile pământești. Lucrurile pe care le avem aici sunt doar instrumente pentru a servi nevoilor noastre, nevoilor altora și cauzei adevărului. Căutăm o cetate care are temelii, al cărei ziditor și făcător este Dumnezeu. Deși acesta trebuie să fie punctul focal pe tot parcursul vieții, în timpul de luptă agonizantă, orice ultim atașament fizic față de această lume va dispărea.

„Cei care sunt colaboratori cu Dumnezeu nu vor avea nicio înclinație de a se angaja în diferite activități amuzante; ei nu vor căuta fericirea trecătoare și distracția. ... Marea lucrare a mântuirii va fi prioritatea lor. Măncarea, băutura și îmbrăcămintea, casele și pământurile vor fi niște lucruri secundare.”⁸

„Este timpul ca poporul lui Dumnezeu să lucreze ca niciodată înainte, din cauza sporirii răutății. Oamenii cu frică de Dumnezeu, care păzesc poruncile, ar trebui să fie sânguincioși, nu numai în rugăciune, ci și în acțiune; iar aceasta va aduce adevărul înaintea celor care nu l-au auzit niciodată.”

„Casele și terenurile nu le vor fi de niciun folos sfinților în vremea de strâmtorare, căci ei vor fi nevoiți să fugă atunci din fața mulțimilor înfuriate, iar în vremea aceea nu mai pot dispune de averile lor pentru înaintarea cauzei adevărului prezent. Mi-a fost arătat că este voia lui Dumnezeu ca sfinții să se dezlipească, înainte de sosirea timpului de strâmtorare, de orice lucru care i-ar împovăra și să facă legământ cu Dumnezeu prin jertfă. Dacă ei își țin averea pe altar și Îi cer cu sinceritate lui Dumnezeu să le descopere care le este datoră, Domnul îi va învăța când să se debaraseze de ea. Atunci ei vor fi liberi în timpul necazului celui mare și nu vor exista niciun fel de poveri care să-i tragă în jos.”⁹

„Trebuie ca acum să facem cunoștință cu Dumnezeu, punând la încercare făgăduințele Sale. Îngerii înregistrează orice rugăciune sinceră și stăruitoare. Trebuie ca mai degrabă să ne lipsim de îngăduința egoiste decât să neglijăm comuniunea cu Dumnezeu.”¹⁰

„Istoria lui Iacov este, în același timp, și o asigurare că Dumnezeu nu-i va lepăda pe aceia care au fost amăgiți, ispitiți și duși în păcat, dar care s-au întors la El cu o pocăință adevărată. În timp ce Satan caută să distrugă această grupă de oameni, Dumnezeu Își trimite îngerii să-i încurajeze și să-i ocrotească în vreme de primejdie. Asalturile lui Satan sunt furibunde și hotărâte, amăgirile sunt teribile; dar ochiul Domnului este asupra copiilor Săi, iar urechea Lui aude strigătele lor. Necazul lor este mare, flăcările cuptorului par gata să-i mistuie; dar Maestrul topitor îi va scoate ca pe aurul curățit în foc. Iubirea lui Dumnezeu pentru copiii Săi, în timpul acestei perioade de încercare cruntă, este tot atât de puternică și delicată ca în zilele prosperității lor celei mai strălucite; dar este necesar pentru ei să fie puși în cuptorul de foc; firea lor pământescă trebuie să fie mistuită,

astfel încât chipul lui Hristos să poată fi reflectat pe deplin.”¹¹

TIMPUL DE LUPTĂ S-A SFÂRȘIT

Mulțumim lui Dumnezeu că timpul de luptă va avea un final cu o minunată asigurare de la Dumnezeu Însuși. Pe când „cei drepti, în suferința lor mintală, ... strigă către Dumnezeu zi și noapte pentru izbăvire din mâna celor răi care îi înconjoară,”¹² Dumnezeu le aude cererea și rugăciunea, iar glasul lui Dumnezeu, ca multe ape, zguduie cerurile și pământul. Clădirile sunt zguduite și distruse. „Sfinții cei vii, 144000 la număr, au cunoscut și au deslușit glasul, pe când cei răi au crezut că este un tunet și un cutremur. Când Dumnezeu a rostii timpul, a turnat asupra noastră Duhul Sfânt, iar fețele noastre s-au luminat și au început să strălucească de slava lui Dumnezeu, precum fața lui Moise când a coborât de pe Muntele Sinai.”¹³

Mesagerul Domnului descrie în continuare: „Atunci am auzit un strigăt triumfător de victorie, tare, muzical și clar. M-am uitat la compania care, cu puțin timp înainte, se afla într-o asemenea suferință și sclavie. Captivitatea lor a fost răsturnată. O lumină glorioasă a strălucit asupra lor. Cât de frumos arătau atunci! Toate semnele îngrijorării și oboselii au dispărut, iar sănătatea și frumusețea erau văzute în fiecare chip. Dușmanii lor, păgânii din jurul lor, au căzut ca morți; ei nu au putut îndura lumina care strălucea asupra celor eliberați, sfinți. Această lumină și slavă au rămas asupra lor, până când Isus a fost văzut pe norii cerului, iar cei credincioși și încercați au fost schimbați într-o clipă, într-o clipită, din slavă în slavă. Și mormintele s-au deschis și sfinții au ieșit, îmbrăcați cu nemurire, strigând: „Victorie asupra morții și asupra mormântului”, și împreună cu sfinții vii au fost răpiți să-L înălțăm pe Domnul lor în văzduh,

în timp ce bogate strigăte muzicale de glorie și de biruință erau peste orice limbă nemuritoare.”¹⁴

Frați și surori, un viitor minunat este în fața noastră – dar este timpul să ne pregătim pentru furtuna și timpul luptei înainte de apropierea finală de țărnul ceresc. Pe măsură ce ne examinăm viața, suntem pregătiți să înfruntăm acest timp care e chiar înaintea noastră? Animați de dragoste pentru sufletele din jurul nostru, dăm noi cu seriozitate avertismentul final oamenilor așa cum ar trebui? Este obiceiul nostru să depindem complet de Dumnezeu sau ne bazăm pe vreun sprijin pământesc? Ne putem simți cu totul nedemni, dar nu trebuie să rămânem neierțați; sângele lui Isus ne va șterge păcatele. În acest moment și în fiecare moment, ați fost voi la Isus? Ești tu spălat în sângele Mielului? Să-L urmăm pe Miel și, pe măsură ce ne îndreptăm privirea spre Isus, atașamentul nostru față de lucrurile pământești, lucrurile care vor trece atât de curând, se va evapora în ne semnificație. Dumnezeu să ne ajute să facem această pregătire pentru timpul luptei!

Referințe:

¹ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, pp. 309, 310 engl. (cap. 62, Religia în familie).

² *Calea către Hristos*, p. 95 engl. (cap. 11, *Privilegiul rugăciunii*).

³ *Comentarii Biblice ale Noului Testament* [E. G. White], vol. 7, p. 948 engl. (cap. referitor la 1 Ioan 2).

⁴ *The Ellen G. White 1888 Materials*, pp. 502, 503.

⁵ *Marea luptă*, pp. 621, 622. [ediția 1888.] engl. (cap. 39, *Timpul de strâmtorare*).

⁶ *Ibid.*, pp. 619, 620 engl. (cap. 39, *Timpul de strâmtorare*).

⁷ *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 133.

⁸ *Fiice ale lui Dumnezeu*, p. 16 engl. (cap. 1, *Dumnezeu cheamă femeii în slujba Sa*).

⁹ *Experiențe și viziuni*, pp. 56, 57 engl. (cap. *Datoria în vederea timpului de strâmtorare*).

¹⁰ *Marea luptă*, p. 622 [ediția 1888] engl. (cap. 39, *Timpul de strâmtorare*).

¹¹ *Ibid.*, p. 621 engl. (cap. 39, *Timpul de strâmtorare*).

¹² *Istoria mântuirii*, p. 97 engl. (cap. 13, *Iacov și îngerul—o parabolă*).

¹³ *Experiențe și viziuni*, p. 14 engl. (cap. *Prima mea viziune*).

¹⁴ *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, p. 178.

MIERCURI, 7 DECEMBRIE 2022
de Radu Ioniță

4

ADEVĂRUL ÎN TIMP DE CRIZĂ

„Ce este adevărul?” (Ioan 18:38). Pretorul roman a dedus că prizonierul dinaintea lui avea răspunsul. Cu toate acestea, din păcate, nu s-a obosea să aștepte răspunsul. Ce pierdere, o pierdere teribilă, ... să nu știi! Ar fi putut să știe! Adevărul personificat era chiar acolo în fața lui, dar Ponțiu Pilat nu l-a cercetat. Dar noi? „Și nu știi...” (Apocalipsa 3:17), ne spune astăzi fiecăruia dintre noi Martorul Adevărat.

Cel mai rău lucru pentru Pilat a fost că nu știa că se află în criza vieții sale! El credea că Isus era în pericol, nu el. A crezut că el este judecătorul — că el era bine! Ce înșelăciune enormă! Probabil că acea atitudine l-a costat viața veșnică. În acele câteva ore, el și-a hotărât destinul etern. Chiar acolo, stând în prezența lui, acoperit de asemănarea umilă a unui prizonier, era „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6). Arăta ca un captiv, dar El era Eliberatorul. „În El era viața; iar

viața era lumina oamenilor” (Ioan 1:4). Dar Pilat a ratat-o cu totul! El nu știa...

Ce ai fi făcut în acea situație? Ai fi căutat și urmat adevărul prin orice mijloace?

Apropo, ești tu într-o criză chiar acum? Sunt eu? [Ce-ar fi] dacă am fi, fără să știm, la fel ca Pilat, asumând că altcineva poate fi în pericol? Tuturor, Domnul ne poate spune: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi.” (Luca 19:42).

Astăzi trebuie să știm, dragii mei frați! Mâine poate fi prea târziu! Trebuie să cunoaștem adevărul care ne va face liberi. (Ioan 8:32).

CEA MAI MARE CRIZĂ - DREPT ÎNAINTE!

„Conducători și oameni de stat, oameni gânditori care ocupă poziții de încredere și autoritate,

bărbați și femei aparținând tuturor categoriilor sociale ... recunosc faptul că ceva mare și hotărâtor este pe punctul să aibă loc — că lumea se află pe marginea unei crize nemaivăzute.”¹

„Conflictul care este direct asupra noastră va fi cel mai îngrozitor care s-a văzut vreodată.”²

„Timpul de încercare cum n-a mai fost niciodată se va dezlănțui în curând peste noi; și vom avea nevoie de o experiență pe care acum nu o avem și pe care mulți sunt prea nepăsători să o câștige. Adesea, se întâmplă că încercarea se arată dinainte mai mare decât în realitate; dar acest lucru nu este adevărat cu privire la criza din fața noastră. Imaginația cea mai vie nu poate cuprinde mărimea acestei încercări. În acest timp de încercare, orice suflet trebuie să stea pentru sine înaintea lui Dumnezeu.”³

Vestea bună este că Dumnezeu ne-a promis că plătește pentru sal-

varea noastră: „Vai! Căci ziua aceea este mare! Niciuna n-a fost ca ea! Este o vreme de necaz pentru Iacov, dar Iacov va fi izbăvit din ea.” (Ieremia 30:7). După cum Iacov a biruit împotriva acelei mari încercări, la fel trebuie să biruim și noi!

Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor și hotărât. Biruința lui este o dovadă a puterii rugăciunii stăruitoare. Toți aceia care se vor prinde de făgăduințele lui Dumnezeu așa cum a făcut el și vor fi sinceri și stăruitori așa cum a fost el, vor reuși asemenea lui.⁴

Deși Dumnezeu a luat ample măsuri pentru mântuirea noastră și a plătit un preț infinit pentru aceasta, nu toți copiii Săi vor fi mântuiți. Dar tu? Și cu mine cum rămâne?

„Aceia care nu sunt gata să se lepede de sine, să se lupte înaintea lui Dumnezeu, să se roage mult și stăruitor pentru binecuvântarea Sa, nu o vor primi. A te lupta cu Dumnezeu — cât de puțini știu ce înseamnă lucrul acesta! Cât de puțini sunt aceia care și-au înălțat sufletul către Dumnezeu cu o dorință atât de puternică, până când toată puterea a ajuns la limită. Când valorile disperării, pe care nicio limbă nu o poate exprima, se revarsă peste cel care se roagă, cât de puțini se prind cu credință statornică de făgăduințele lui Dumnezeu!”⁵

Un avertisment teribil! Domnul să ne ajute astăzi să ne trezim și să ne pregătim!

ADEVĂRUL PREȚIOS

Adevărul este prețios, dacă îl înțelegem și îl acceptăm. El aduce viață, viața lui Dumnezeu, dată nouă în mod gratuit prin planul de mântuire, „pentru că viața a fost arătată și noi... vă vestim viața veșnică, viața care era la Tatăl și care ne-a fost arătată.” (1 Ioan 1:2). Cunoașterea adevărului ne pune pe noi într-o poziție privilegiată; noi suntem în măsură să vedem tot tabloul, să înțelegem cauzele, să proiectăm rezultatele, să luăm deciziile corecte - și la sfârșit - să ne bucurăm de rezultatele plăcute și dorite.

„Ce este adevărul?” Pilat a întrebac acum 2000 de ani, iar astăzi această întrebare este mai pertinentă ca niciodată! Ce s-ar fi întâm-

plat dacă și-ar fi luat timp să asculte? Poate că el ar fi auzit, la fel ca Nicodim, un răspuns direct, șocant, dar care schimbă viața, revelându-i salvarea sufletului său. Dar el nu a auzit...

Acum este timpul nostru! Să ne întrebăm pe noi înșine: Chiar vreau eu să știu adevărul despre mine, despre sufletul meu? Dacă flămânzim cu adevărat după adevăr, vom fi satisfăcuți; vom avea mai mult pentru noi decât cunoștințele corecte despre lucrurile sau principiile implicate. Adevărul este Persoana prețioasă a lui Isus, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. El nu numai că are adevărul despre orice, *EL ESTE Adevărul*. Și mai mult decât atât, dacă Îl acceptăm, El este Evanghelia, El este soluția pentru orice criză, El este Mântuirea, oferindu-Se nouă: „Eu sunt calea, adevărul și viața.” (Ioan 14:6)!

MINCIUNA

Încă din vremea pomului cunoștinței binelui și răului, înșelăciunea a fost împletită cu adevărul. Ceea ce ieri a fost etichetat ca „fake news” (știri false), mâine poate fi găsit drept „știință dovedită” și invers; „adevărul a căzut în piețele publice.” (Isaia 59:14, RSV).

De la începutul răzvrătirii sale, Satan a adus minciună amestecată cu ceva adevăr. „Este un mincinos și tatăl minciunii.” El minte cu îndrăzneală, [susținând] că Dumnezeu nu pedepsește păcatul (Geneza 3:4) și „cu glas tare” că Domnul nu poate salva! (2 Regi 18). Acceptând înșelăciunile sale, natura umană a fost coruptă și a fost făcută incompatibilă cu adevărul.

„Avem ochi să vedem și nu vedem” (Ezechiel 12:2). Într-o perioadă de criză, această orbire este și mai mare. Într-o criză, suntem stresați și avem tendința de a reacționa în loc să acționăm înțelept și gânditor. Suntem predispuși să fim înșelați de fricile și sentimentele noastre, care distorsionează realitatea. Vedem doar „uriași” și suntem „în ochii noștri ca niște lăcuste” (Numeri 13:33). Stresul crizei reduce timpul necesar pentru o analiză calmă. Suntem forțați să rezolvăm problemele rapid, să ducem lu-

crurile la bun sfârșit - să scăpăm! Și în acest proces, adevărul poate fi pierdut... Abia la sfârșit, după ce ne calmăm și criza a trecut, putem discerne greșelile și înșelăciunile și putem vedea adevărul mai clar. Uneori, acest control este dureros și trist. Descoperim că adevărul a fost altul decât credeam noi și că am procedat prostesc. „Inima este nespus de înșelătoare, și deznădăjduit de rea: cine poate să o cunoască?” (Ieremia 17:9).

Prin urmare, nu trebuie să căutăm în noi soluții la crize. Trebuie să mergem la fântâna adevărului! Începând de la început, primul adevăr - cel mai important - este:

CINE ESTE DUMNEZEU?

La început, „Dumnezeul părinților lor, numit „EU SUNT CEL CE SUNT” (Exod 3:14) nu era cunoscut de israeliți. Dar la Marea Roșie au început să-L cunoască! Ei au văzut acum rămășițele mândriei și gloriei Egiptului: cadavrele asupritorilor lor, aduse de valuri de-a lungul țărmului. Ei au văzut Mâna lui Dumnezeu ștergând țara Egiptului din cauza opoziției sale încăpățanate; ei văzuseră Stâlpu de nor și foc, văzuseră pereții uriași de apă ascultând de vocea Creatorului! Ei văzuseră Mâna Lui puternică lucrând în mod miraculos pentru ei! Acesta era Adevărul revelat pentru ei: Marele „EU SUNT” era în mijlocul lor, un Tată iubitor, dornic să ajute, omnipotent! Prin credință, ei au întins mâna să-L cunoască pe Domnul. „Prin credință au trecut ei Marea Roșie ca pe uscat.” (Evrei 11:29).

Acest lucru este și mai prețios! Domnul este „Adevărul”, El este „Viața” (Ioan 14:6)! El este Sursa vieții însăși, a întregii creații. El este soluția pentru orice necaz imaginabil, El este „Calea” de scăpare, precum și calea dreptății. El declară, „Nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine” (Ioan 14:6). El deține controlul absolut și nu poate fi niciodată surprins. Cunoșcându-L pe El, primindu-L, copiii Lui primesc viață și mântuire, pentru că a-L cunoaște pe El înseamnă viața veșnică (Ioan 17:3). „Cine are pe Fiul are viața” (1 Ioan 5:12). Acesta este adevărul!

„A-L cunoaște pe Dumnezeu, înseamnă a-L iubi.”⁶ În vremuri de necaz, Îl vedem mai clar; dragostea și puterea Lui salvatoare se dovedesc reale. Domnul spune: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!” (Psalmi 50:15).

CINE SUNT EU?

Al doilea adevăr important într-o criză este despre cine suntem noi.

„În timp de criză se descoperă caracterul.”⁷ Petru a crezut că se cunoaște pe sine, dar în criza în care Hristos a fost arestat, s-a descoperit pe sine. În timp ce cuvintele de negare erau încă proaspete pe buzele lui, el s-a uitat la Isus. Acolo L-a văzut pe Isus ca niciodată înainte – plin de iertare, fără umbră de reproș. „Un val de amintiri îl cuprinse. Mila plină de gingășie a Mântuitorului, bunătatea și îndelunga Lui răbdare, blândețea și răbdarea Sa manifestate față de ucenicii Săi greșiți — toate îi veneau în minte. [Petru] reflectă cu groază la propria nerecunoștință, la falsitatea sa și la jurământul său fals.”⁸ La fel ca și Petru, oglindindu-L pe Isus putem înțelege neputința noastră totală și răutatea crudă a inimilor noastre. O experiență dureroasă, dar salvatoare! Această descoperire este cea care ne aduce, așa cum a făcut-o pentru Petru, la pocăință și convertire. Asemenea lui, devenim o nouă creatură, dar numai pe măsură ce înțelegem pe deplin starea noastră disperată și suntem dezgustați de noi înșine.

Daniel a mărturisit: „Tu, Doamne, ești drept, iar nouă ni se cuvine astăzi să ni se umple fața de rușine ... căci am păcătuit împotriva Ta! La Domnul Dumnezeu nostru sunt îndurarea și iertarea, căci împotriva Lui ne-am răzvrătit” (Daniel 9:7-9). Apostolul Pavel admite: „știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească.” (Romani 7:18). Învățăturii prețioase și salvatoare!

În lumina caracterului lui Dumnezeu, noi admitem condiția noastră adevărată: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:24).

„Atunci tu vei chema, iar Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: Iată-Mă!” (Isaia 58:9).

DOMNUL ESTE AICI CA SĂ SALVEZE

„Unde este acum Domnul Dumnezeu?” (2 Împărați 2:14). Ori de câte ori un suflet în neputința și disperarea lui Îl caută pe Domnul, El răspunde: „Iată-mă!” El vrea să fie cu noi ori când și cu atât mai mult în timp de criză. El este acolo pentru a salva „cu vindecarea în aripile Sale”. Aceasta este însăși esența vieții lui Dumnezeu. „EU SUNT” înseamnă că El este pretutindeni (Psalmul 139); El este cu fiecare copil al Său care are nevoie. „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut” (Geneza 28:16), este adevărul pentru noi.

Cu șase secole înainte de Hristos, în Babilon, în fața cuptorului aprins, cei trei tineri evrei au spus cu încredere: „Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins și ne va scoate din mâna Ta, împărate” (Daniel 3:17). Acesta era adevărul! Nu furia regelui, nici flăcările aprinse, ci Persoana dragă a lui Isus, care era acolo, umblând liber cu ei în acel foc. Apostolul Pavel confirmă: „El poate de asemenea să-i mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El” (Evrei 7:25). Avem noi nevoie de mai mult decât atât?

NOI AVEM MAJORITATEA!

În criza din Dotan, înconjurat de armatele siriene, Elisei, omul lui Dumnezeu, i-a explicat slujitorului său: „Nu te teme, căci cei care sunt cu noi sunt mai mulți decât cei care sunt cu ei” (2 Regi 6:16). Care a fost adevărul în acea criză? Aici au fost asediați de sirieni fără nicio cale aparentă de scăpare. Dar, în realitate, ei erau încercuiți de puternicele armate protectoare ale îngerilor cerești. Nu ei, ci sirienii erau în pericol!

DUMNEZEU NU POATE SALVA OPOZANȚII

Un alt adevăr solemn este acela că „norul care pentru egipteni a fost un zid de întuneric, pentru evrei a fost un potop de lumină, ... revărsând strălucire pe cărarea din fața lor.”⁹ „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor

smeriți.” (Iacov 4:6). El vrea să ne ajute pe noi toți; El a plătit mântuirea pentru toți; dar El îi poate salva numai pe cei care Îl acceptă pe El și harul Său!

Ar fi o înșelăciune teribilă să continuăm în mod intenționat în opoziție cu Dumnezeu, să ne batem joc de harul Său și, în timpul crizei, să presupunem că El este cu noi! Amintiți-vă de ultima criză din viața regelui Saul — (1 Samuel 15:22, 23) și din viața lui Iuda Iscarioteanul (Matei 27:3–5). Este adevărat că Domnul, în răbdarea Sa, întârzie adesea executarea dreptății determinate de alegerile noastre, dar acea cale de opoziție, de răzvrătire, de indolență spirituală, dacă este urmată cu insistență, ne va duce cu siguranță la distrugere! „Fiindcă eu chem și voi vă împotriviți ... fiindcă lepădați toate sfaturile mele și nu vă plac măsurile mele, de aceea și eu voi râde când veți fi în vreo nenorocire ... Atunci Mă vor chema, și nu voi răspunde; Mă vor căuta, și nu Mă vor găsi.” (Proverbe 1:24-28).

NUMAI PUȚINI VOR BIRUI

„Doar o mică parte din cei care mărturisesc acum adevărul vor fi sfințiți prin El și vor fi mântuiți”¹⁰, „căci mulți vor fi chemați, dar puțini aleși” (Matei 20:16). Doar „doi dintre adulții marii armate care a părăsit Egiptul au intrat în țara Canaanului. Cadavrele lor au fost împrăștiate în pustie din cauza fărădelegilor lor.”¹¹

„Cei care amână o pregătire pentru ziua lui Dumnezeu nu o pot obține în timpul de strâmtoare sau în orice moment ulterior. Cazul tuturor acestora este fără speranță.”¹² Acesta ar trebui să fie cel mai dureros adevăr pentru inima dragului nostru Mântuitor! Pentru mulți, sacrificiul Său infinit va fi în zadar!

PARTEA NOASTRĂ: SĂ CREDEM! (Văzând „invizibilul”)

Apostolul Pavel, a cărui viață a fost o criză fără sfârșit (vezi 2 Corinteni 11:23–29) ne-a dat cheia:

„Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce

nu se văd, căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele care nu se văd sunt veșnice.” (2 Corinteni 4:18).

„Prin credință [Moise] a părăsit Egiptul, ... pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut.” (Evrei 10:38). Cu alte cuvinte „să Îl vezi” pe El înseamnă să te încrezi în El, în tot ceea ce este El și ce face! „Și cel neprihănit va trăi prin credință.” (Evrei 10:38). Credința este „substanța (realitatea concretă, asigurarea) lucrurilor sperate, dovada lucrurilor nevăzute” (Evrei 11:1 engl. KJV). Prin credință Îl primim pe El (Ioan 1:12), prin credință obținem dreptatea Lui (Filipeni 3:9), prin credință suntem transformați (2 Corinteni 3:18), și prin credință suntem mântuiți (Efeseni 2:8)!

Să ne întoarcem ochii de la tot ce ne pune dușmanul înaintea! Lasă oamenii să spună ce vor. Avem de contemplat o viziune mult mai strălucitoare: să-L vedem pe dragul Isus - ADEVĂRUL, Nevăzutul Comandant Puternic al Universului, cu toată creația la picioarele Sale, gata să vindece și să salveze! „Odată ce privirea le este fixată asupra Lui, viața își găsește centrul de greutate. ... Datoria devine o încântare, iar sacrificiul o plăcere. Cea mai înaltă ambiție a vieții și cea mai mare bucurie a ei este acum aceea de a-L onora pe Hristos, de a deveni ca El, de a lucra pentru El.”¹³

La fel ca în criza de la Marea Roșie, „Adesea, viața creștină este înconjurată de primejdii, iar datoria pare greu de îndeplinit. Imaginația întrezărește o iminentă ruină în față și sclavie sau moarte în urmă. Și totuși, vocea lui Dumnezeu rostește în mod clar: „Mergeți înainte”. Noi trebuie să ascultăm de porunca aceasta, chiar dacă ochii noștri nu pot pătrunde prin întuneric și chiar dacă simțim la picioarele noastre valurile reci ale mării.”¹⁴

Prin credința în El suntem capabili să ascultăm. „Credința lucrează prin iubire și purifică sufletul și, cu credință, va exista ascultare corespunzătoare, o împlinire fidelă a cuvintelor lui Hristos.”¹⁵

Așadar, priviți la El, „cel mai mare (primul) dintre zece mii”!

ESTE SCRIS

În Cuvântul scris al lui Dumnezeu „vedem” și „cunoaștem” pe Mântuitorul nostru, precum și realitatea propriei noastre slăbiciuni. Hristos a biruit prin „Este scris” (Matei 4:4, 7, 10). El nu a dezbătut cu inamicul; „El nu stătea de vorbă cu ispita.”¹⁶ Fie ca Domnul să ne ajute să facem și noi la fel. „Când sunteți atacați de ispite, nu priviți la împrejurări sau la slăbiciunile personale, ci la puterea Cuvântului. Toată puterea Sa vi se dă vouă.”¹⁷

„Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” Deseori, urmașul lui Hristos e pus în situația de a nu putea să-l servească lui Dumnezeu și să-și continue, în același timp, îndeletnicirile sale seculare. Se poate întâmpla ca ascultarea de unele cerințe lămurite ale lui Dumnezeu să pară că va opri mijloacele de trai. ... Dar singurul lucru din lumea noastră pe care ne putem sprijini este Cuvântul lui Dumnezeu. ... Când cunoaștem puterea Cuvântului Său, nu trebuie să urmărim sugestiile lui Satan cu scopul de a ne câștiga hrana sau de a ne salva viața. Singurul lucru la care trebuie să ne gândim este acesta: Care e porunca lui Dumnezeu și care e făgăduința Lui? Dacă le cunoaștem, trebuie să ascultăm de cea dintâi și să ne încredem în cea de a doua.”¹⁸

STAȚI LINIȘTIȚI!

Înconjurați de munți, blocați de mare în față și apăsați din spate de armatele egiptene, israeliții, fără arme, nu puteau vedea decât moartea iminentă. Prin credință, Moise, văzându-L pe Domnul în mijlocul lor, a spus: „Domnul Se va lupta pentru voi și voi nu trebuie decât să stați liniștiți!” (Exod 14:14, RSV). „Victoria este a Domnului” (Proverbe 21:31). „Fii liniștit!” — pentru ei și pentru noi, acesta este într-adevăr unul dintre cele mai dificile exerciții de credință! Să-L onorăm pe Domnul încrezându-ne deplin în El, ca adevărați oameni de odihnă (*Shabbath=odihnă*, în ebraică) și să ne pregătim!

NU ESTE LOC DE DESCURAJARE

Isus a zis: „În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” (Ioan 16:33). Hristos nu a eșuat și nici nu a fost descurajat. După cum a biruit El, putem birui și noi. Harul Lui este suficient pentru noi și puterea Lui este desăvârșită în slăbiciune. Să spunem împreună cu Pavel: „Pot totul în Hristos, care mă întărește,” (Filipeni 4:13). Încercându-ne în El, suntem făcuți „mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.” (Romani 8:37).

AGAȚĂ-TE DE EL ȘI VEI REUȘI!

Victoria este asigurată de Cuceritorul Puternic! Trebuie doar să ne supunem voinței Lui — și „dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” (Romani 8:31).

În noaptea ultimei crize aprige, Soarele Dreptății va răsări și poporul Său va fi înviat împreună cu El la slavă, purificat, strălucitor, reflectând frumusețea Răscumprătorului lor! Cel mai mare adevăr că „Dumnezeu este iubire” va răsună în toată creația lui Dumnezeu! Domnul să ne ajute să cooperăm cu El, să-l îngăduim să ne salveze pe deplin, să umblăm cu El zilnic până când credința se va stinge în slavă, când El ne va primi în curțile de sus! Amin.

Referințe:

- 1 Educația, p. 179 engl. (cap. 19, Istoria și profetaia) [Sublinieri adăugate].
- 2 Mărturii pentru comunitate, vol. 6, p. 407 engl. (secțiunea VI, cap. Sfaturi și avertizări, subcap. Pregătire pentru criza finală).
- 3 Marea luptă, p. 622 engl. (cap. 39, Timpul de strămtorare) [Sublinieri adăugate].
- 4 Ibid., p. 621.
- 5 Ibid.
- 6 Hristos, Lumina Lumii, p. 22 engl. (cap. 1, „Dumnezeu cu noi”).
- 7 Parabolele Domnului Hristos, p. 412 engl. (cap. 29, În așteptarea Mirelui).
- 8 Hristos, Lumina Lumii, p. 713 engl. (cap. 75, Înaintea lui Ana și la curtea lui Caiafa).
- 9 Patriarhi și Profeți, p. 290 engl. (cap. 25, Exodul).
- 10 Mărturii pentru comunitate, vol. 1, p. 608 engl. (cap. 104, Conflicte și victorii).
- 11 Ibid., p. 609 engl. (cap. 104, Conflicte și victorii).
- 12 Marea luptă, p. 620 engl. (cap. 39, Timpul de strămtorare).
- 13 Educația, p. 296 engl. (cap. 34, Disciplina).
- 14 Patriarhi și profeți, p. 290 engl. (cap. 25, Exodul).
- 15 Solii pentru tineret, p. 200 engl. (cap. 60, Dând mărturie pentru Hristos).
- 16 Hristos, Lumina Lumii, p. 120 engl. (cap. 12, Ispitirea).
- 17 Ibid., p. 123 engl. (cap. 12, Ispitirea).
- 18 Ibid., p. 121 engl. (cap. 12, Ispitirea).

VINERI, 9 DECEMBRIE 2022

de Manuel Henda

5

O LUME DECADENTĂ

În ce perioadă de timp trăim astăzi?

„În zilele lui Martin Luther, au existat persoane care au venit la el și i-au spus: „Nu vrem Biblia ta, vrem Duhul.” Martin Luther le-a spus: „Voi muștra duhul vostru pe fața voastră”. Oricât de mari ar fi pretențiile lor, ei nu sunt copiii lui Dumnezeu.”¹

În vremurile trecute, cei drepecți simțeau că este imposibil să fie conectați cu Roma și, deși antagonismul împotriva acestui sistem de eroare a fost menținut doar cu riscul vieții și al proprietății, mulți aveau încă curajul să rămână separați, luptând pentru adevăr. Adevărul biblic era mai prețios pentru ei decât bogăția, onoarea sau chiar viața însăși. Nu puteau suporta să vadă adevărul îngropat sub o grămadă de superstiții și sofisme mincinoase.

Reformatorii au luat Cuvântul lui Dumnezeu în mâinile lor și au ri-

dicat standardul adevărului în fața oamenilor, declarând cu curaj ceea ce Domnul le-a descoperit prin examinarea atentă a Bibliei. Ei au suferit cea mai crudă dintre morți pentru fidelitatea lor față de Dumnezeu, dar prin sângele lui Hristos au dobândit pentru noi libertăți și privilegii – care, din păcate, sunt acum ușor predate puterii răului de mulți care pretind a fi protestanți.

Să ne amintim cele 95 de teze ale lui Martin Luther, care au răsunat cândva prin munți și văi și au zguduit Europa asemenea unui cutremur. Acest singur om curajos a chemat o armată spirituală de urmași nobili ai lui Hristos – iar adevărul pe care l-au apărat nu putea fi redus la tăcere prin flăcări, tortură, închisoare sau moarte. Și chiar și astăzi, vocile rămășițelor acelei armate nobile de martiri dezvăluie puterea romană și apostazia — taina fărădelegii pe care Pavel a prevăzut-o — care se va intensifica în zilele din urmă.

„Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip, căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea când eram încă la voi? Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui. Căci taina fărădelegii a și început să lucreze.” (2 Tesaloniceni 2:1-7).

ADEVĂRUL DILUAT

Când biserica primară a fost coruptă, îndepărtându-se de simplitatea Evangheliei și acceptând rituri și obiceiuri plătite, ea a pierdut Duhul și puterea lui Dumnezeu – și pentru a governa conștiința oamenilor, a căutat sprijinul puterii seculare (pământești). Acest lucru a dus la papalitate, o biserică care a condus puterea statului și a folosit-o pentru a-și favoriza propriile scopuri, în special în pedepsirea așa-numitei „erezii”.

Oricând biserica a câștigat putere pământească, ea a folosit-o pentru pedepsirea celor care se abăteau de la învățătura ei. Și bisericile protestante care au călcat pe urmele Romei, încheind alianță cu puterile lumesti, au dat pe față aceeași dorință de a restrânge libertatea de conștiință. Un exemplu de felul acesta este dat de persecuția Bisericii Anglicane asupra unor disidenți, care a durat mult timp. În secolele XVI și XVII, mii de slujitori care nu s-au supus au fost constrânși să plece din bisericile lor și mulți, atât pastori, cât și laici au fost supuși la amendă, închisoare, tortură și martiriu.

„Apostazia a fost aceea care a condus biserica primară să caute ajutor la conducerea civilă și aceasta a pregătit calea pentru dezvoltarea papalității — a fiarei. Pavel spunea: „Va veni lepădarea de credință, ... și se va descoperi omul fărădelegii” (2 Tesaloniceni 2: 3). În felul acesta, apostazia în biserică va pregăti calea pentru chipul fiarei. Biblia spune că înainte de venirea Domnului va exista o stare de decadere religioasă, asemănătoare cu aceea din primele veacuri. „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani (engl. „lacomi”), lăudaroși, trufași (engl. „mândri”), hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie (engl. „nesfinți”), fără dragoste firească (engl. „fără dragoste naturală”), neînduplecați (engl. „călcători de pace”), clevețitori (engl. „acuzatori pe nedrept”), neînfrânați (engl. „lipsiți de autotcontrol”), neîmblânziți (engl.

„feroce”), neiubitori de bine (engl. „disprețuitori ai celor buni”), vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.” (2 Timotei 3: 1-5). „Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de dughuri înșelătoare și de învățăturile dracilor.” (1 Timotei 4: 1). Satan va lucra „cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii”; și toți aceia care „n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți” vor fi lăsați „să primească o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună.” (2 Tesaloniceni 2: 9-11). Când se va ajunge la această stare de neleguire, vor urma aceleași consecințe ca în primele secole.

Larga diversitate a doctrinelor bisericilor protestante este privită de mulți ca fiind o dovadă hotărâtoare că niciodată nu se va putea face vreun efort pentru a se asigura o uniformitate forțată. Dar a existat, de-a lungul anilor, în bisericile de credință protestantă, un sentiment puternic și mereu crescând în favoarea unei uniri întemeiate pe punctele comune de doctrină. Pentru a se asigura o astfel de unire, este neapărat necesar să se renunțe la discutarea subiectelor asupra cărora nu sunt de acord — oricât de importante ar fi acestea din punct de vedere biblic.”²

STABILIREA IMAGINII FIAREI

Ioan Descoperitorul, descrie: „Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să

vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei.” (Apocalipsa 13:11-15).

Imaginea fiarei se formează înainte ca ușa de probă să se închidă. Această a doua fiară din Apocalipsa 13 exercită toată autoritatea primei fiare în prezența sa și determină Pământul și locuitorii săi să se închine primei fiare, a cărei rană de moarte a fost vindecată. „Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei.” (Apocalipsa 13:16-17).

Acesta este testul final prin care poporul lui Dumnezeu chemat din Babilon (confuzie) va trece, înainte de a fi pecetluit. Toți cei care își arată loialitatea față de Dumnezeu respectând legea Lui și refuzând să accepte un Sabat fals, se așază sub steagul Domnului Dumnezeu Iehova și primesc sigiliul Dumnezeului celui viu. În contrast, cei care renunță la adevărul de origine cerească și în schimb acceptă duminica (prima zi a săptămânii a păgânului zeu al soarelui) mai degrabă decât sâmbăta (ziua a șaptea - ziua sfântă de odihnă a lui Dumnezeu stabilită la creație) vor primi semnul fiarei.

UNIUNE ÎMPLETITĂ ÎN TREI

Descoperitorul descrie mai departe: „Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura prorocului mincinos trei dughuri necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sunt dughuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic.” (Apocalipsa 16:13-14).

„Învățăturile conducătorilor religiei au deschis ușa către necredință, către spiritism și către disprețuirea Legii sfinte a lui Dumnezeu; și asupra acestor conducători zace o răspundere grozavă pentru neleguirea care există în lumea creștină.

Cu toate acestea, chiar această categorie de oameni susține că

Acum nu este momentul să căutăm obiceiurile și practicile lumii; în schimb, obiectivul nostru ar trebui să fie de a cerceta voia lui Dumnezeu pentru a vedea ce spun Scripturile și apoi să umblăm conform luminii pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Înclinațiile, obiceiurile și practicile noastre nu ar trebui să aibă supremație. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie norma noastră.

rapida răspândire a stricăciunii se datorează în mare măsură profanării așa-numitului 'Sabat creștin' și că impunerea păzirii duminicii ar reface într-o mare măsură morală societății. Această susținere este accentuată îndeosebi în America, unde învățătura cu privire la Sabatul adevărat a fost în cea mai mare măsură predicată pe scară largă. Aici lucrarea de cumpătare, una dintre cele mai proeminente și importante dintre reformele morale, este adesea combinată cu mișcarea duminicală, iar apărătorii acesteia din urmă se prezintă ca unii care lucrează pentru promovarea celor mai înalte interese ale societății; iar aceia care refuză să se alieze cu ei sunt denunțați ca fiind dușmanii reformei și ai cumpătării. Dar faptul că mișcarea pentru întemeierea rătăcirii este legată de o lucrare care este bună în ea însăși nu este un argument în favoarea rătăcirii. Putem ascunde otrava amestecând-o cu o hrană sănătoasă, dar nu-i putem schimba natura. Din contră, devine și mai primejdioasă și este mai ușor de luat de către cei neavizați. Unul dintre planurile lui Satan este acela de a amesteca rătăcirea cu destul adevăr pentru a o face plauzibilă. Conducătorii mișcării duminicale pot să ia apărarea unor reforme de care oamenii au nevoie, principii care sunt în armonie cu Biblia; și cu toate acestea, dacă împreună cu ele se află și o cerință care este contrară Legii lui Dumnezeu, slujitorii lui Dumnezeu nu se pot uni cu ei. Nimic nu îi poate justifica în punerea deoparte a poruncilor lui Dumnezeu în schimbul preceptelor oamenilor.

Prin cele două rătăcirii mari, nemurirea sufletului și sfințirea duminicii, Satan îi va aduce pe oameni în robia amăgirilor sale. În timp ce prima pune temelie pentru spiritism, ultima creează o legătură de

simpatie cu Roma. Protestanții din Statele Unite se vor afla în primele rânduri pentru a întinde mâna peste abis și a prinde mâna spiritismului; ei vor trece peste abis pentru a da mâna cu puterea romană; și sub influența acestei uniri întreite, această țară va merge pe urmele Romei, călcând în picioare drepturile conștiinței."³

Printr-un decret care vizează impunerea unei instituții papale în opoziție cu legea lui Dumnezeu, spiritul necurat al protestantismului apostat strânge cu o mână puterea romană și cu cealaltă spiritismul. Sub influența acestei alianțe, Statele Unite sunt induse să repudieze toate principiile Constituției sale care făcuseră din ea un guvern protestant și republican și, în schimb, adoptă măsuri pentru propagarea erorilor și falsurilor papalității. Pe măsură ce aceasta are loc, putem ști că ceasul puterii fascinante a lui Satan este aproape și sfârșitul este aproape.

Romaniștii, protestanții și cei lumești (necredincioși) împreună vor accepta forma evlaviei fără putere și vor vedea în această alianță o mare inaugurare a mileniului mult așteptat.

OBIECTIVUL PERSECUȚIEI ATĂT DIN PARTEA PROTESTANȚILOR CÂT ȘI A CATOLICILOR

Isus i-a avertizat pe urmașii Săi: „Păziți-vă de oameni, căci vă vor da în judecata soboarelor și vă vor bate în sinagogile lor. Din pricina Mea, veți fi duși înaintea dregătorilor și înaintea împăraților, ca să slujiți ca mărturie înaintea lor și înaintea neamurilor. Dar, când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijorați, gândindu-vă cum sau ce veți spune, căci ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela; fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui

vostru va vorbi în voi. Fratele va da la moarte pe frate-său, și tatăl, pe copilul lui; copiii se vor scula împotriva părinților lor și-i vor omorî. Veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu, dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.” (Matei 10:17-22).

Persecuțiile îndreptate contra protestanților, venind din partea romanismului – din cauza cărora religia lui Hristos a fost aproape anihilată – vor intra amplu în vigoare atunci când protestantismul și papalitatea vor fi unite.

Când principalele biserici ale Statelor Unite, unindu-se pe acele puncte de doctrină comune lor, influențează statul să-și impună decretul și să-și susțină instituțiile, America protestantă va fi format atunci o imagine a ierarhiei romane și aplicarea pedepselor civile împotriva dizidenților va fi inevitabilă. „De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prizoniți.” (2 Timotei 3:12).

MAREA NOASTRĂ NEVOIE DE REFORMĂ

Ne apropiem de sfârșitul istoriei pământului și acum nu este momentul să căutăm obiceiurile și practicile lumii; în schimb, obiectivul nostru ar trebui să fie de a cerceta voia lui Dumnezeu pentru a vedea ce spun Scripturile și apoi să umblăm conform luminii pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Înclinațiile, obiceiurile și practicile noastre nu ar trebui să aibă supremație. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie norma noastră.

„Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău. Te caut din toată inima mea; nu mă lăsa să mă abat de la poruncile Tale. Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” (Psalmul 119:9-11).

Nu este nevoie să fim pitici spirituali, dacă ne exercităm continuu facultățile spirituale. A ne ruga pur și simplu pentru aceasta și aceea, nu satisface nevoile cazului. Trebuie să ne obișnuim mintea să ne concentrăm intens asupra chestiunilor spirituale. „Acum dar, nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții. Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului. În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnul firi pământești umblă după lucrurile firi pământești, pe când cei ce trăiesc după îndemnul Duhului umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firi pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firi pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu.

Voi, însă, nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da,

este supus morții din pricina păcatului, dar duhul vostru este viu din pricina neprihănirii. Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare din pricina Duhului Său, care locuiește în voi. Așadar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firi pământești, ca să trăim după îndemnul ei. Dacă trăiți după îndemnul ei, veți muri, dar, dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi.” (Romani 8:1-13).

Exercițiul dezvoltă forță și vigoare. Mulți preținși creștini se află pe cale de a pierde ambele lumi. A fi un creștin cu jumătate de inimă și pe jumătate lumesc ne face să fim nu parțial mântuiți, ci (să fim) complet pierduți.

CONCLUZIE

Tot ceea ce te îndepărtează de Dumnezeu trebuie să fie lepădat.

„Mamona este încă idolul multora. Iubirea de bani, dorința de îmbogățire constituie lanțul de aur care-i leagă de Satan. Renumele și onorurile lumești sunt idoli la care se închină alții. O viață egoistă și comodă și fuga de răspundere sunt idoli altora. Dar aceste lanțuri ale robiei trebuie rupte. Noi nu putem fi jumătate ai lui Dumnezeu și jumătate ai lumii. Nu putem fi copii ai lui Dumnezeu, dacă nu suntem cu totul ai Lui.”⁴

„Dorințele de bine și de sfințire sunt foarte bune. Dar dacă ne limităm numai la dorințe, ele nu ne vor folosi la nimic. Mulți se vor pierde, deși au sperat și au dorit să fie creștini. Ei nu ajung să-și su-

pună voința lui Dumnezeu. Ei nu aleg chiar acum să fie adevărați creștini.”⁵

Să răscumpărăm timpul cât ușa probei este încă deschisă! Nu avem niciun moment de pierdut. Sfârșitul e aproape. În curând, arterele de călătorie disponibile pentru a transmite adevărul vor fi înconjurate de pericole în dreapta și în stânga. Acest lucru este făcut pentru a împiedica calea mesajelor Domnului, astfel încât ei să nu poată realiza ceea ce pot face încă acum. Trebuie să continuăm cu munca noastră. Puterile întunericului lucrează cu o energie intensă care vine de dedesubt, iar pașii ascunși ai celui rău caută să-i depășească pe cei care acum dorm.

Avem acum avertismente pe care le putem da, o lucrare pe care ne este îngăduit să o facem rapid. În curând va fi mai dificil decât ne putem imagina. Domnul să ne ajute să rămânem de partea dreaptă, să lucrăm cu ochii ațintiți asupra lui Isus, Conducătorul nostru și, cu răbdare și perseverență, să avansăm spre biruință!

Referințe:

¹ *Sermons and Talks*, vol. 1, p. 22.

² *Marea Luptă* [ediția din 1888], pp. 443, 444 engl. (cap. *Legea lui Dumnezeu de neschimbat*) [Sublinieri italice făcute de autor].

³ *Ibid.*, pp. 587, 588 engl. (cap. 36, *Pericolul care amenință—Cauzele sale*).

⁴ *Calea către Hristos*, p. 44 engl. (cap. 5, *Consacrarea*).

⁵ *Ibid.*, p. 47, 48 engl. (cap. 5, *Consacrarea*).

SĂMBĂTĂ, 10 DECEMBRIE 2022

de Peter D. Lausevic

(Toate sublinierile adăugate)

6

CREDINȚĂ ÎN LOC DE FRICĂ

Atunci când ne gândim la furtuna care se apropie, adesea o plasăm în contextul celei de-a doua veniri a lui Hristos. Dorințele noastre, speranțele noastre, inspirațiile noastre sunt toate centrate în acea speranță binecuvântată a venirii Domnului și Mântuitorului nostru. Dar ce întrebăm când vorbim despre venirea lui Isus? Când spunem că trebuie să grăbim venirea a doua oară a adevăratului Mesia, aceasta include unele evenimente care nu sunt atât de glorioase ca a doua venire. Biblia ne amintește de vremurile grele care au loc înainte de acea zi. „Vai de cei ce doresc ziua Domnului! Ce așteptați voi de la ziua Domnului? Ea va fi întuneric, și nu lumină. Veți fi ca un om care fuge dinaintea unui leu, pe care-l întâlnește un urs și care, când ajunge acasă, își rezemă mâna pe zid și-l mușcă un șarpe!” (Amos 5:18-19).

Furtuna finală nu este ceva ce poate fi tratat cu superficialitate. Isus descrie lucruri groaznice care

vor avea loc, ceva care este dincolo de înțelegerea noastră până când acele evenimente vor avea loc cu adevărat. „Apoi”, le-a zis El, „un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție, împotriva altei împărății. Pe alocuri vor fi mari cutremure de pământ, foamete și ciumi, vor fi arătări înspăimântătoare și semne mari în cer. Dar înainte de toate acestea, vor pune mâinile pe voi și vă vor prigoni, vă vor da pe mâna sinagogilor, vă vor arunca în temnițe, vă vor târî înaintea împăraților și înaintea dregătorilor din pricina Numelui Meu.” (Luca 21:10-12).

În ciuda celei mai sânguinoase pregătiri, ce se va întâmpla când aceste scene vor avea loc cu adevărat? „Adesea, se întâmplă că încercarea se arată dinainte mai mare decât în realitate; dar acest lucru nu este adevărat cu privire la criza din fața noastră. Imaginația cea mai vie nu poate cuprinde mărimea acestui chin.”¹ Am avut o mică degustare

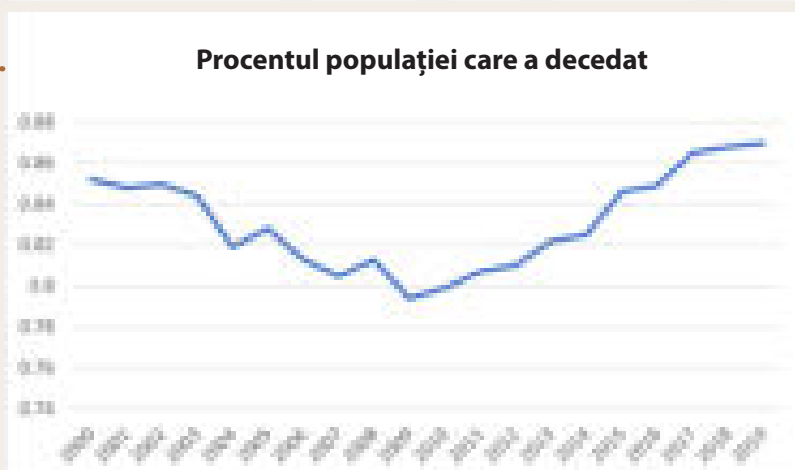
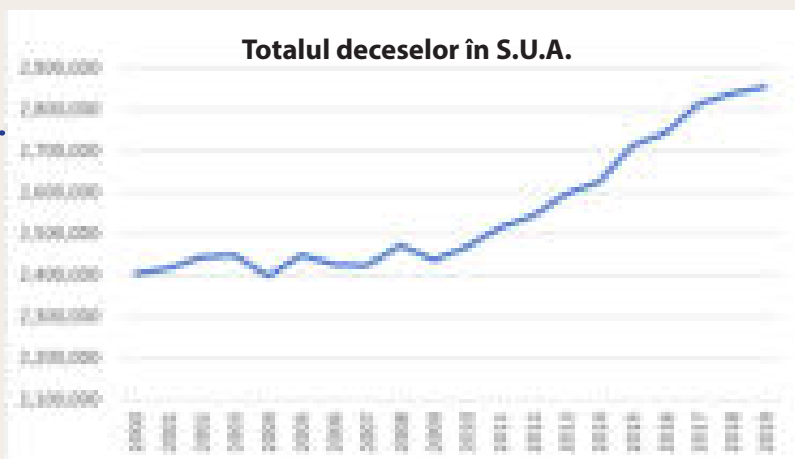
despre cum va fi atunci, în această perioadă de Covid. Până când veți citi acest lucru, este posibil să se fi încheiat criza Covid. Pe de altă parte, ea a făcut furori deja de peste doi ani și nu dă niciun semn de scădere – ci mai degrabă este în continuă mutație. Este ca și cum ai fugi de un leu periculos doar ca să dai peste un urs. Și exact când scăpăm la momentul potrivit, închidem ușa unei case din apropiere și ne sprijinim mâinile pe șemineu doar pentru a fi mușcați de un șarpe.

La începutul lunii februarie a acestui an, au existat aproape 390 de milioane de cazuri confirmate de Covid în întreaga lume, cu aproape 1,5% decedând din cauza bolii (deși personal cunosc câteva cazuri în care persoana era deja pe moarte și ne așteptam la moartea sa în orice moment și atunci au contractat Covid și au fost numărați în acea statistică). Dar aceasta arată în continuare gravitatea acestei boli și ea devine mai personală atunci când

Ceea ce este mai de rău augur este că, conform Centrelor pentru Controlul Bolilor din Statele Unite, numărul total de decese a crescut constant din anul 2000, când a început la aproximativ 2,4 milioane și până în 2019, înainte de venirea Covid, era aproape la 2,9 milioane.

Este adevărat că populația a crescut și în acea perioadă, iar din 2000 până în 2009 procentul populației care a decedat a scăzut de la aproximativ 0,85% la aproximativ 0,79%. Apoi s-a întâmplat ceva în 2010 și a crescut din nou constant până când în 2019 a ajuns la 0,87%. Pentru anul 2020, numărul total de decese a ajuns la 3,4 milioane sau 1% din populație.

unul dintre cei din familia ta imediată sau unul din prietenii tăi moare.

Dacă locuiești într-un loc care este afectat de boală, devii absorbit de știrile despre acea boală. Dacă locuiești într-un loc care este dezbinat de război – și există multe locuri ca acestea pe această planetă în acest moment – nu ești atât de îngrijorat de epidemie precum ești de acțiunea militară. Când locuiești într-un loc în care tocmai a avut loc un dezastru, ești îngrijorat să îți găsești adăpost. Și dacă te afli într-un loc afectat de secetă, ești îngrijorat de ce să mănânci. Deci întrebarea pentru noi este cu adevărat: cum să tratăm toate aceste date la nivel personal?

TRĂIND ÎNTR-O LUME ÎNFRICOȘĂTOARE

Ce se întâmplă cu adevărat în jurul nostru? Ce se întâmplă cu această lume așa cum o cunoaștem noi? „Groaza, groapa și lațul vin peste tine, locuitor al țării! Cel ce fuge dinaintea strigătelor de groază cade în groapă și cel ce se ridică din groapă se prinde în laț, căci se deschid stăvilarele de sus și se clatină temelile pământului!” (Isaia 24:17-18).

Adevărata întrebare din punct de vedere profetic nu este de ce se întâmplă toate acestea, ci de ce sunt

aceste evenimente atât de blânde în comparație cu distrugerea pe care o vedem descrisă în Biblie ca vânturi distrugătoare și vârtejuri perfide. Știm că toate acestea trebuie să se întâmple și chiar mai rău, înainte de venirea zilei Domnului. Ce reține toate acestea? „Zicând: Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!” (Apocalipsa 7:3). Din păcate, pretinsul popor al lui Dumnezeu nu este pregătit, iar Creatorul nostru, în mila Lui, ne oferă puțin mai mult timp pentru a ne pregăti, atenându-ne dezastrul din toată furia lor.

Oamenii de știință fac tot posibilul pentru a explica ce se întâmplă și încearcă să găsească o soluție la toate acestea, - de la pandemii până la schimbările climatice. Totuși, dacă Dumnezeu nu este în imaginea lor, ei nu pot identifica adevărata cauză și nici nu pot găsi adevărata soluție.

„Spiritul restrictiv al lui Dumnezeu, este chiar acum în curs de a se retrage de pe pământ. Uragane, furtuni și vijelii, incendii și inundații, dezastru pe mare și pe

uscat vin unele după altele într-o succesiune rapidă. Știința caută să explice toate acestea. Semnele care se îngrămădesc în jurul nostru și care vorbesc despre apropierea Fiului lui Dumnezeu sunt atribuite oricăror cauze în afara celor adevărate. Oamenii nu pot întrezări îngerii veghetori, care țin în frâu cele patru vânturi, ca ele să nu bată până ce nu sunt sigilați slujitorii lui Dumnezeu; dar când Dumnezeu va porunci îngerilor Săi să dea drumul vânturilor, va fi o așa privesc, scene de neînțelegere și lupte pe care condeiul nu le poate descrie.”²

În această perioadă înfricoșătoare, fiecare membru al bisericii va fi testat personal ca niciodată înainte. Credințele noastre fundamentale vor fi puse sub semnul întrebării atât din exterior, cât și, din păcate, din interior. „Credința membrilor individuali ai bisericii va fi pusă la încercare ca și cum nu ar exista o altă persoană pe lume.”³ Aceasta nu se referă doar la furtuna finală care implică decretul universal de păzire a duminicii. În mod clar, există probleme care avansează. Testul final este doar atât - testul

final. Problema a fost întotdeauna și va fi întotdeauna voia lui Dumnezeu versus voința omului. „Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești.” (Marcu 7:7).

Suntem cu adevărat conștienți de adevăratele probleme din fața noastră? Sau ne gândim că putem face compromisuri în fiecare problemă și atunci când va veni decretul duminical vom fi deodată găsiți credincioși? „Criza este acum asupra noastră. Bătălia urmează să fie purtată între **creștinismul Bibliei și creștinismul tradiției umane**. Nu există oare o neglijență criminală în starea noastră de somn actuală?”⁴

VICTORIE ÎN TIMP DE CRIZĂ

Ce încearcă Dumnezeu să realizeze dându-ne teste preliminare când vedem furtuna care se apropie? Marea problemă a fost întotdeauna predarea voinței umane în favoarea voinței grijuții a Tatălui nostru ceresc. „Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi.” (Iacov 4:7) Supunerea are de-a face cu voința, cu mintea. Acesta este motivul pentru care totul are de-a face cu controlul asupra gândurilor noastre. „Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu, și **orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.**” (2 Corinteni 10:5). Scopul lui Satan a fost mereu acela de a controla felul nostru de a gândi. „Deși se bucura de suferințele sfinților, Satan nu era satisfăcut. Voia să aibă **control atât asupra minții, cât și asupra trupului.**”⁵

Pe măsură ce vedem războaiele, urgiile și dezastrele – provocate de om și naturale – amestecate cu persecuția, ce a proiectat Dumnezeu să ne ajute în mod individual să facem față tuturor acestor lucruri? „Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.” (Evrei 10:25). Pe măsură ce vedem că acea zi se apropie, înseamnă că, în timp ce experimentăm împlinirea literală a tuturor acestor profeții, trebuie să găsim modalități de a continua să ne întâlnim împreună pentru a ne în-

demna unii pe alții în același mod în care au făcut-o strămoșii noștri când astfel de întâlniri au fost interzise.

Acesta este motivul pentru care au fost înființate Statele Unite – acordând dreptul dat de Dumnezeu de a se întâlni în părtășie unul cu celălalt, fără amestecul guvernului. Fără acest drept, Constituția Statelor Unite ar fi deraiat, așa că au fost nevoiți să atașeze o Declarație a Drepturilor care a declarat parțial încă de la început: „Congresul nu va da nicio lege care să respecte o instituție a religiei sau să interzică libera exercitare a acesteia.”⁶ Chiar primul amendament continuă să clarifice faptul că libertatea de a-ți exercita religia include „dreptul poporului de a se întruni în mod pașnic”, care include protestarea împotriva a ceea ce face guvernul într-un mod pașnic. În timp ce trăim într-o relativă pace, trebuie să folosim privilegiul de a ne întâlni împreună pentru a ne îndemna unul pe altul, - deoarece vine un moment în care vom regreta faptul că am ratat toate oportunitățile pe care posibil să fi neglijat să le apreciem. În loc să ne întâlnim împreună, este posibil să fi ales să rămânem acasă sau să fi încercat să găsim alte modalități de a rata sau neglija părtășia unul cu altul. Ne vom da apoi seama, din păcate, că acest lucru s-a datorat adesea unor motive minore.

CUI ÎI ESTE FRICĂ?

Pe măsură ce ne apropiem de punctul culminant al tuturor speranțelor noastre, la ce ne putem aștepta din partea lumii, când vedem evenimentele profetite desfășurându-se în fața ochilor noștri? „Nu ieșiți în ogoare și nu mergeți pe drumuri! Căci acolo este sabia vrăjmașului, **răspândind spaima de jur împrejur!**” (Ieremia 6:25). Și cine intensifică această frică la un nivel îngrijorător? „Căci aud vorbele rele ale multora, spaima care domnește împrejur. **„Vestiți”, spun ei, „și o vom vesti!”**” (Ieremia 20:10 engl. KJV). Am citit titluri care pot înspăimânta o persoană, dar atunci când te uiți la povestea reală, nu este la fel de rău ca titlul. Și acestea nu sunt doar

știri. Recent, în timp ce citeam un articol din *British Medical Journal*, am citit un titlu șocant. Dar citind detaliile, acestea au dat o imagine diferită. Și atât de mulți oameni doar citesc titlurile și trăiesc într-o frică constantă.

Ce sunt dispuși să facă oamenii când le este frică? Benjamin Franklin, unul dintre cei mai importanți părinți fondatori din America, cel care a contribuit la redactarea Declarației de Independență, a spus odată: „Cei care ar renunța la Libertatea esențială, pentru a cumpăra puțină Siguranță temporară, nu merită nici Libertate, nici Siguranță”. Odată ce o persoană devine înfricoșată, este dispusă să renunțe la orice. Și care este forța motrice din spatele fricii? „Și să izbăvească pe toți aceia care, prin **frica morții, erau supuși robiei toată viața lor.**” (Evrei 2:15). În momentul în care ne este frică să murim, devenim sclavi și suntem dispuși să renunțăm la orice, astfel încât să putem avea o oarecare siguranță de a fi în viață. Când unei persoane nu îi mai este frică să moară, nu mai este un sclav.

Dacă o persoană continuă în acest tip de frică, unde va ajunge în cele din urmă? „Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.” (Apocalipsa 21:8). Acest lucru arată clar că cei răscumpărați vor învinge o astfel de frică.

CREDINȚĂ, NU FRICĂ

Oare poporul lui Dumnezeu se luptă uneori cu frica? Patriarhul Iacov L-a rugat pe Dumnezeu: „Izbăvește-mă, Te rog, din mâna fratelui meu, din mâna lui Esau! Căci mă tem de el, ca să nu vină și să mă lovească, pe mine, pe mame și pe copiii.” (Geneza 32:11). Este adevărat că o mare parte din lucrurile cu care se confrunta el, fuseseră auto-provocate, dar totuși au provocat teamă. Soluția a fost să aducă toate problemele în fața Domnului în rugăciune și, când a făcut-o, Iacov a ieșit un alt bărbat – un om fără nicio teamă.

Când ne uităm la circumstanțele din jurul nostru și începem să ne te-

mem, care este cea mai bună soluție pe care o dă Dumnezeu? Când copiii lui Israel au văzut armata egipteană apropiindu-se, o stâncă abruptă interzicând scaparea pe o parte și marea în fața lor, ce mesaj îi dă Dumnezeu poporului Său? „Domnul a zis lui Moise: „Ce rost au strigătele acestea? Spune copiilor lui Israel **să pornească înainte.**” (Exodul 14:15). Da, în mijlocul tuturor acestor lucruri, este timpul să mergem înainte și să nu ne retragem. „Sunt timpuri când slujitorului lui Dumnezeu i se pare cu neputință să facă lucrarea ce se cere să fie făcută și aceasta din cauza lipsei de mijloace pentru a împlini o lucrare puternică și serioasă. Mulți se tem că, prin mijloacele ce le sunt puse la îndemână, nu pot face tot ce simt că este de datoria lor să facă. Dar, dacă **înaintează în credință**, izbăvirea de la Dumnezeu se va descoperi și prosperitatea va însoți eforturile lor.”⁷ Cu alte cuvinte, „Dacă ne facem munca în umilință și cu fidelitate, Domnul Se va ocupa de rezultate. Aveți credință în Dumnezeu.”⁸

Pe măsură ce ne uităm la evenimentele mondiale, inclusiv Covid-ul sau orice altă ciumă sau dezastru catastrofal, cum ar trebui să ne raportăm la ele? „Nu numiți uneltire tot ce numește poporul acesta uneltire și **nu vă temeți de ce se teme el, nici nu vă speriați!**” (Isaia 8:12). Dacă credem cu adevărat că suntem în voia lui Dumnezeu, atunci nu contează dacă trăim sau murim. „Căci, dacă trăim, pentru Domnul trăim și, dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului.” (Romani 14:8).

CUM SĂ BIRUIM FRICA

Primul lucru pe care trebuie să îl rezolvăm este: Ce căutăm? Învățătorul nostru ne cere: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33). Este Împărăția cerească prioritatea noastră numărul 1? Dacă da, atunci cât timp trăim în această lume păcătoasă nu are nicio importanță pentru noi, atâta timp cât îndeplinim scopul pentru care Dumnezeu ne-a plasat în

această lume. Viața lui Ștefan a fost scurtată chiar de la începutul lucrării sale, iar cea a lui Ioan a fost prelungită până la o bătrânețe înaintată. Fiecare își îndeplinise lucrarea și niciunul nu se temea de moarte. Dar voința lor a fost complet scufundată în voia lui Dumnezeu și ei s-au încrezut deplin în El pentru îndeplinirea scopurilor Sale.

Lucrul care provoacă în noi frică de a muri este atunci când nu facem voia lui Dumnezeu. „Tu îndreaptă-ți inima spre Dumnezeu, întinde-ți mâinile spre El. Depărtează-te de fărădelege și nu lăsa nedreptatea să locuiască în cortul tău. Și atunci, îți vei ridica fruntea fără teamă, vei fi tare și fără frică.” (Iov 11:13-15).

Acest lucru se poate întâmpla doar atunci când suntem născuți din nou și avem cereasca forță divină care ne conduce viața. „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Și voi **n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică**, ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava!”, adică „Tată!” (Romani 8:14-15). Să ne amintim că frica de moarte a fost aceea care i-a condus pe oameni să fie supuși sclaviei toată viața. Acest lucru înseamnă că, odată ce ne naștem din nou și devenim fii ai lui Dumnezeu, nu ne mai este frică să murim. Da, Îl iubim atât de mult pe Tatăl nostru ceresc, încât ne schimbă întreaga perspectivă asupra vieții. „În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica, pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste.” (1 Ioan 4:18).

Frica de moarte este forța care conduce spre sclavie. Frica de a muri în război, sau de vreo calamitate naturală, în pandemie, de foame, în persecuție - nu e niciuna diferită. Este adevărat că nu trebuie să intrăm în persecuție inutil. Ni se spune să fugim când este război. Trebuie să folosim toate remediile disponibile, în special cele naturale, când vine boala. Dar dacă rămânem într-un fel prinși într-o situație periculoasă, care ar trebui să fie preocuparea noastră? „Vă spun vouă, prietenii Mei, să nu vă temeți de cei ceucid trupul, și după aceea nu mai pot face nimic. Am să vă arăt de

cine să vă temeți. Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are puterea să arunce în gheenă; da, vă spun, de El să vă temeți.” (Luca 12:4-5).

Ce se va întâmpla când suntem pregătiți? „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie.” (Psalmul 23:4). În înțelepciunea și îndurarea infinită a lui Dumnezeu, El ne poate permite să suferim, dar niciodată cu frică. „Nu te teme nicicum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții” (Apocalipsa 2:10).

Cum putem trăi în vremuri de calamități și să nu ne mai fie frică niciodată? „Căci prorocia este încă pentru o vreme hotărâtă, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit. Iată, sufletul celui care este îngâmfat nu este fără prihană în el, **dar cel neprihănit va trăi prin credința lui.**” (Habacuc 2:3-4 engl. KJV).

Această credință este mai mult decât simpla încredere. „Credința poate exista fără încredere, dar încrederea născută din încredere, nu poate exista fără credință. Fiecare păcătos adus la cunoașterea puterii mântuitoare a lui Hristos va manifesta această încredere într-un grad mai mare, pe măsură ce va progresa în experiență.”⁹

Avem noi, individual și ca popor, acest tip de credință care ne va duce prin toate vremurile dificile care urmează? Domnul să răspundă în viața noastră de astăzi rugăciunii ucenicilor: „Apostolii au zis Domnului: **„Mărește-ne credința!”**” (Luca 17:5).

Referințe:

¹ *Marea Luptă*, p. 622 engl. (cap. 68, *În curtea de afară*).

² *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 408 (secțiunea 6, *Avertismente și sfaturi*)

³ *Comentarii biblice ale Noului Testament* [E. G. White Comments], vol. 7, p. 983 engl. (cap. referitor la Apocalipsa 17).

⁴ *The Review and Herald*, January 1, 1889.

⁵ *Experiențe și viziuni*, p. 210 engl. (cap. *Marea apostazie*).

⁶ *Marea Luptă*, pp. 295 engl. (cap. 16, *Părinții peregrini*), 442 engl. (cap. 25, *Legea lui Dumnezeu de neschimbat*).

⁷ *Istoria faptelor Apostolilor*, p. 357 engl. (cap. 33, *Lucrând sub dificultăți*).

⁸ *The Ellen G. White 1888 Materials*, pp. 71.

⁹ *Solii Alese*, vol. 3, p. 192 engl. (cap. 22, *Accentul pe tema mântuirii—1890-1908*).

DUMINICĂ, 11 DECEMBRIE 2022

de Davi Paes Silva

7

PREGĂTIȚI CALEA

În antichitate, ori de câte ori un rege sau o persoană de înaltă autoritate avea o călătorie importantă într-o altă țară, de obicei, o echipă de persoane de încredere era trimisă în prealabil în regiunea ce urma să fie vizitată - pentru a verifica condițiile drumurilor și securitatea mediului în care regele lor avea să meargă, pentru a-i oferi siguranță și succes lui și consilierilor săi.

Astăzi autoritățile urmează aceeași metodă, deși cu mijloace mai sofisticate. Înainte ca regii sau președinții să își țină ședințele, aceștia au deja toate informațiile necesare cu privire la țara în care vor merge.

Înainte ca Regele Universului, Isus, să fie gata să Se întrupeze pentru noi ca Regele harului, o companie cerească de îngeri a venit înainte, pentru a vedea ce pregătire se face pentru a-L primi pe Regele lor iubit. Au suferit o mare dezamăgire. În Ierusalim, capitala Israelului,

nu exista niciun semn vizibil că poporul și liderii lor se bucurau anticipat de nașterea adevăratului lor Rege. Deși preoții și liderii religioși aveau în mâinile lor toate sulturile profetice, ei erau total ignoranți cu privire la acel eveniment minunat.

Îngerii erau aproape gata să se întoarcă în Cer cu vestea tristă, când au găsit un mic grup de păstori într-un câmp din Betleem, discutând despre profețiile cu privire la venirea lui Mesia. Lor le-au dat îngerii vestea bună că Regele S-a născut într-un loc foarte umil.

Imediat, păstorii sinceri au vizitat locul unde L-au găsit pe Isus într-o iesle și au început să răspândească oamenilor vestea bună.

O altă echipă de studenți fideli ai stelelor și profețiilor, veniți dintr-un ținut păgân îndepărtat, a ajuns la concluzia că regele ceresc S-a născut deja. Ei au avut acces la profețiile lui Balaam cu privire la venirea lui Mesia: „Îl voi vedea, dar

nu acum, Îl voi privi, dar nu aproape. O stea va răsări din lacov, un toiag de cârmuire va răsări din Israel. El va străpunge laturile Moabului și va prăpădi pe toți copiii lui Set” (Numeri 24:17 engl. KJV).

Aceea nu era o stea obișnuită. Era formată dintr-un grup îndepărtat de îngeri strălucitori, aceiași care s-au arătat păstorilor din Betleem.

Călătorii nobili din Orient au făcut o călătorie lungă pentru a-L vedea pe Regele nou-născut. În cele din urmă, au ajuns la Ierusalim. Aceștia se așteptau, de asemenea, să întâlnească o atmosferă de bucurie datorită sosirii Regelui divin; și ei, de asemenea, au devenit extrem de dezamăgiți. Ajunși la Ierusalim, au fost invitați de regele Irod care s-a prefăcut că îi primește într-o manieră prietenoasă, cerându-le ca ei să-i dea informații precise despre detalii, de îndată ce Îl vor găsi pe Isus.

Irod a cerut preoților evrei să găsească profetia în cauză. Ca rezultat al cercetărilor lor, ei l-au informat pe rege că Hristos Se va naște în Betleem, conform profetiei lui Mica: „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.” (Mica 5:2).

Cu foarte puține excepții, întreaga națiune era nepregătită să-L primească pe Isus. Găsim doar păstorii, înțelepții din răsărit, Elisabeta, Zaharia, Simeon și alții foarte puțini. Conducătorii au interpretat profetiile mesianice în funcție de mândria lor națională. Și când Hristos a venit la poporul Său, ei L-au respins.

PREMERGĂTORUL

O profecie a lui Isaia a evidențiat clar că un premergător va veni să-i avertizeze pe oameni cu privire la viitorul lor Eliberator și să pregătească calea pentru El. „Un glas strigă: ‘Pregățiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu nostru!’ ” (Isaia 40:3).

O altă profecie se găsește în Maleahi cu privire la agentul divin care va veni să pregătească oamenii pentru venirea Domnului: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!” (Maleahi 4:5-6).

Împlinirea acestei profetii a fost dezvăluită în mod clar în Noul Testament.

Când predica în pustia Iudeii, Ioan Botezătorul a declarat despre propria sa misiune: „Cuvântul lui Dumnezeu a vorbit lui Ioan, fiul lui Zaharia, în pustie. Și Ioan a venit prin tot ținutul din împrejurimile Iordanului și propovăduia botezul pocăinței, pentru iertarea păcatelor, după cum este scris în cartea cuvintelor prorocului Isaia: „Iată glasul celui ce strigă în pustie: ‘Pregățiți calea Domnului, neteziți-l cărările. Orice vale va fi

astupată, orice munte și orice deal vor fi prefăcute în loc neted; căile strâmbe vor fi îndreptate și drumurile zgrunțuroase vor fi netezite. Și orice făptură va vedea mântuirea lui Dumnezeu’ ” (Luca 3:2-6).

MESAJUL LUI ILIE

Dumnezeu a trimis un mesager special pentru a pregăti calea pentru prima venire a lui Isus, în persoana lui Ioan Botezătorul. El l-a reprezentat pe Ilie și și-a îndeplinit cu fidelitate misiunea. La fel și astăzi, Domnul trimite un alt avertisment prin mesagerii Săi care îl reprezintă pe Ilie, pentru a pregăti un popor nu pentru prima venire – ci acum pentru a doua venire a lui Isus.

„Ioan a fost chemat la o lucrare specială, și anume aceea de a pregăti calea Domnului și de a-l netezi cărările. Domnul nu l-a trimis în școala preoților și a rabinilor. El l-a luat în pustie, departe de adunările oamenilor, ca să poată învăța din cartea naturii create de El. Dumnezeu nu a dorit ca Ioan să fie format după modelul preoților și al conducătorilor. El a fost chemat să facă o lucrare deosebită. Domnul i-a dat o solie. A mers el la preoți și la conducători să-i întrebe dacă poate să proclame solia aceasta? Nu. Dumnezeu l-a dus departe de ei, ca să nu fie influențat de spiritul și învățăturile lor. El era glasul celui ce strigă în pustie: „Pregățiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu nostru! Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii și strâmtorile, în vâlcele! Atunci se va descoperi slava Domnului și, în clipa aceea, orice făptură o va vedea; căci gura Domnului a vorbit.” (Isaia 40:3-5). Tocmai aceasta este solia care trebuie să-i fie adresată poporului nostru. Suntem aproape de sfârșitul timpului, iar solia este: Eliberati calea Împăratului, îndepărtați pietrele, ridicați un stindard pentru popor! Oamenii trebuie să fie treziți. Nu este timpul să strigăm: Pace și siguranță! Suntem îndemnați: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!” (Isaia 5:1)”¹

CARE ESTE MAI EXACT MISIUNEA NOASTRĂ?

„În această epocă, chiar înainte de a doua venire a lui Hristos pe norii cerului, Dumnezeu cheamă oameni care să pregătească un popor să stea în ziua cea mare a Domnului. O astfel de lucrare, precum cea pe care a făcut-o Ioan, trebuie să fie dusă la îndeplinire în aceste zile din urmă. Domnul dă mesaje poporului Său, prin instrumentele pe care le-a ales, și ar fi vrut ca toți să țină seama de îndemnurile și avertismentele pe care El le trimite. Solia care a precedat slujirea publică a lui Hristos a fost: Pocăiți-vă, vameși și păcătoși, pocăiți-vă, farisei și saducheii, „căci Împărăția cerurilor este aproape”. Solia noastră nu trebuie să fie una de pace și siguranță. Ca un popor care crede în revenirea curând a lui Hristos, avem un mesaj clar de purtat: „Pregătește-te să-L întâlnești pe Dumnezeul tău”.

Mesajul nostru trebuie să fie la fel de direct ca cel al lui Ioan. El i-a mustrat pe regi pentru nelegiuirea lor. În ciuda primejdiei în care se afla viața lui, nu a lăsat niciodată adevărul să lăncezească pe buze. Lucrarea noastră în această epocă trebuie să fie făcută cu aceeași credincioșie...

În această perioadă de apostazie aproape universală, Dumnezeu îi cheamă pe solii Săi să proclame legea Sa în spiritul și puterea lui Ilie. Așa cum Ioan Botezătorul, în pregătirea unui popor pentru prima venire a lui Hristos, le-a atras atenția asupra celor Zece Porunci, tot așa trebuie să transmitem, fără niciun sunet nesigur, solia: „Teme-te de Dumnezeu și dă-I slavă; căci a venit ceasul judecății Lui.”² Cu seriozitatea care i-a caracterizat pe profetul Ilie și pe Ioan Botezătorul, trebuie să ne străduim și noi să pregătim calea pentru a doua venire a lui Hristos.”²

„Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, va arde. Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfân-

tă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri și trurile cerești se vor topi de căldura focului? Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea. De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace. ... Creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.” (2 Petru 3:10-14, 18).

„Dorința Domnului este ca urmașii Săi să crească în har, ca dragostea lor să abunde din ce în ce mai mult, să fie plini de roadele neprihănirii, care sunt prin Isus Hristos, spre lauda și slava lui Dumnezeu.”³

CUM ESTE REALIZATĂ ACEASTĂ LUCRARE?

În pasajul din Isaia care descrie pregătirea căii Domnului, Scriptura continuă prin a descrie înălțarea celor smeriți și smerirea celor înălțați: „Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii, și strâmtoarele în vălcele!” (Isaia 40:4). Orice piedică din calea răscumpărării poporului lui Dumnezeu trebuie să fie îndepărtată prin deschiderea Cuvântului Său și prin prezentarea unui lămurit: „Așa zice Domnul”. Adevărata lumină trebuie să strălucească, deoarece întunericul acoperă pământul, și negură mare, popoarele. Adevărul viului Dumnezeu trebuie să apară în contrast cu rătăcirea. Proclamați vestea cea bună. Avem un Mântuitor care Și-a dat viața pentru ca aceia care cred în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

„Se vor ivi piedici în calea înaintării lucrării lui Dumnezeu, dar nu vă temeți. La atotputernicia Împăratului împăraților, Dumnezeuul nostru, păstrător al legământului, adaugă blândețea și grija păstorului milos. Nimic nu-l poate sta în cale. Puterea Lui este absolută și este garanția sigurei împliniri a făgăduințelor Sale date poporului Său. El poate îndepărta toate barierele ce stau în calea înaintării lucrării Sale. El are mijloace de a

îndepărta orice dificultate, pentru ca aceia care-L servesc și respectă mijloacele pe care El le folosește să poată fi eliberați. Bunătatea și iubirea Lui sunt nemărginite, iar legământul Lui este neschimbător.

Planurile vrăjmașilor lucrării Sale ar putea să pară că sunt tari și bine făurite, dar El poate răsturna chiar și cel mai tare dintre aceste planuri și, la timpul Său și pe calea Sa, El va și face aceasta, după ce a văzut că am fost suficient probați, în ce privește credința noastră, că noi ne apropiem de El și facem din El sfătuitorul nostru.

În timpurile cele mai întunecate, când aparențele pot părea foarte împotrivoare, nu vă temeți. Aveți credință în Dumnezeu. El își realizează planurile, făcând bine toate lucrurile în favoarea poporului Său. Puterea acelor care Îl iubesc și-L servesc va fi reînnoită în fiecare zi. Priceperea Lui va fi pusă în slujba lor, pentru ca ei să nu greșescă în aducerea la îndeplinire a planurilor Lui.

Nu trebuie să se dea pe față deznădejde în serviciul lui Dumnezeu. Credința noastră trebuie să suporte presiunea îndreptată asupra ei. Dumnezeu este în stare și binevoitor să reverse asupra servilor Săi toată puterea de care ei au nevoie. El va împlini peste măsură cele mai înalte așteptări ale acelor

care își pun încrederea în El. El le va da înțelepciunea pe care o cer felurile lor nevoi.

Încercatul apostol Pavel spunea: „El mi-a zis: ‘Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită’. Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtoări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare.” (2 Corinteni 12: 9,10).

Frații mei, țineți cu tărie până la capăt începutul încrederii voastre. Lumina adevărului lui Dumnezeu nu trebuie să slăbească. Ea trebuie să strălucească în mijlocul întunericului rătăcirii care învăluie lumea noastră. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie deschis înaintea celor din locurile înălțate ale pământului, ca și înaintea celor din locurile mai smerite.

Biserica lui Hristos este instrumentul lui Dumnezeu pentru proclamarea adevărului; ea este împoternicită de El să facă o lucrare specială; și, dacă este credincioasă față de Dumnezeu, dacă este ascultătoare de poruncile Lui, în mijlocul ei va sălășlui desăvârșirea puterii divine. Dacă Îl va onora pe Domnul Dumnezeuul lui Israel, nu există putere care să-i poată sta împotri-

„Eliberați calea Împăratului, îndepărtați pietrele, ridicați un stindard pentru popor! Oamenii trebuie să fie treziți. Nu este timpul să strigăm: Pace și siguranță! Suntem îndemnați: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui lacov păcatele ei!” (Isaia 5:1)

vă. Dacă va fi credincioasă față de datoria ei de supunere și ascultare, puterile vrăjmașului nu vor fi în stare să o răpună, așa cum nu este în stare pleava să reziste vârtejului.

Înainte bisericii stau zorile unei zile strălucitoare și glorioase, dacă ea se va îmbrăca cu haina neprihănirii lui Hristos, dându-se înapoi de la orice ascultare (sau alianță) față de lume.

Membrii bisericii au nevoie acum să-și mărturisească apostaziile și să se strângă unii lângă alții. Frații mei, nu îngăduiți să intervină nimic ce v-ar separa pe unii de alții sau de Dumnezeu. Nu vorbiți despre deosebiri de opinii, ci uniți-vă în iubirea adevărului așa cum este el în Isus. Veniți înaintea lui Dumnezeu și invocați sângele vărsat al Mântuitorului, ca motiv pentru care ar trebui să primiți ajutor în lupta împotriva răului. Nu vă veți ruga în zadar. Când vă apropiați de Dumnezeu cu căință din inimă și în deplina asigurare a credinței, vrăjmașul care caută să vă distrugă va fi biruit.

Întoarceți-vă la Domnul, voi, prizonieri ai nădejzii. Căutați tăria la Dumnezeu, la Dumnezeul cel viu. Dați pe față o credință smerită și neclintită în puterea și bunăvoința Lui de a salva. De la Hristos curge râul cel viu al mântuirii. El este Fântâna vieții, Izvorul a toată puterea. Când ne prindem în credință de puterea Lui, El va schimba, și va schimba în mod minunat, perspectivele cele mai fără de nădejde și mai descurajatoare. El va face aceasta pentru gloria Numelui Său.

Dumnezeu îi cheamă pe credincioșii Săi, care cred în El, să exprime curaj față de cei care nu cred și sunt fără nădejde. Fie ca Domnul să ne ajute să ne sprijinim unii pe alții, și să-L încercăm printr-o credință vie.⁴

APELUL OREI

„Domnul cheamă la o reînnoire a credincioasei mărturii date în anii trecuți. El cheamă la o reînnoire a vieții spirituale. Forțele spirituale ale poporului Său au stat multă vreme amorțite, însă trebuie să aibă loc o înviere din moartea aparentă.

Prin rugăciune și mărturisirea păcatului, noi trebuie să netezim calea Regelui. Făcând aceasta, puterea Spiritului va veni asupra noastră. Avem nevoie de forța Zilei Cincizecimii. Aceasta va veni; căci Domnul a făgăduit să trimită Spiritul Său ca o putere atotbiruitoare.

În față stau vremuri primejdioase. Fiecare individ care cunoaște adevărul trebuie să se trezească și să se aducă pe sine, să-și aducă sufletul, trupul și spiritul în ascultare de Dumnezeu. Vrăjmașul e pe urmele noastre. Trebuie să fim nespūs de trei, în gardă față de el. Trebuie să îmbrăcăm toată armătura lui Dumnezeu. Trebuie să urmărim îndrumările date prin Spiritul Profetei. Trebuie să iubim și să ascultăm adevărul pentru acest timp. Acesta ne va feri de acceptarea unor mari amăgiri. Dumnezeu ne-a vorbit prin Cuvântul Său. El ne-a vorbit prin *Mărturiile pentru Comunitate* și prin cărțile care au ajutat să lămurească datoria noastră actuală, cum și poziția pe care trebuie să o ocupăm acum. Avertizările date, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, trebuie luate în seamă. Ce scuză putem aduce dacă le desconsiderăm?”⁵

„Eliberați calea Împăratului; scoateți pietrele de poticnire; îndepărtați gunoiul; dați la o parte pietrele, ca Duhul lui Dumnezeu să treacă prin mijlocul nostru și să vedem mântuirea lui Dumnezeu ca pe o lampă care arde. De aceasta

avem nevoie. Nu ne putem permite să acoperim vreun păcat. Vrem cea mai bogată binecuvântare aici; căci încercarea vine direct asupra noastră. Doar puțin timp, doar foarte puțin timp și toți vor fi aspru încercați. Dorim o reînnoire zilnică a harului lui Dumnezeu în inimile noastre, ca să putem urca pe scara perfecțiunii pas cu pas, ridicându-ne din ce în ce mai sus pe calea care duce la cer, la sfințenie și la Dumnezeu.

Fie ca Duhul lui Dumnezeu să vină în întâlnirile noastre. Fie ca noi să vedem mântuirea Lui și să fie revelată aici gloria Lui. Fiecare voce să fie ridicată pentru a-L slăvi pe Dumnezeu, nu pentru a critica defecte unul în altul.”⁶

„Fie ca Domnul să binecuvânteze poporul Său în această săptămână de rugăciune. Fie ca toate greșelile să fie îndreptate, toate păcatele mărturisite și iertarea să fie scrisă împotriva numelor voastre în cărțile cerului. Membrii fiecărei biserici, ai fiecărei case, să-L caute pe Domnul și să-și smerească sufletele înaintea Lui. Să eliberăm, pe cât posibil, calea Regelui, de toate gunoaiile cu care am blocat-o.”⁷

Referințe:

¹ *Solii Alese*, vol 1, p. 410 engl. (cap. 65, *Cum să abordezi un punct de doctrină controversat*).

² *The Southern Watchman*, March 21, 1905.

³ *The Signs of the Times*, June 12, 1901.

⁴ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, pp. 10–12 engl. (secțiunea 1, *Oportunități prezente*, subcap. *Lucrarea noastră*).

⁵ *Ibid.*, pp. 297, 298 engl. (secțiunea *Cunoașterea esențială*, subcap. *O reînnoire a mărturiei directe*).

⁶ *The Review and Herald*, May 18, 1905.

⁷ *Ibid.*, December 9, 1890.

PĂZITORUL

Adevărului

Ediție specială

Apropierea FURTUNII

Săptămână de rugăciune 2-11 Decembrie, 2022

FURTUNA CARE SE APROPIE

Înfierbântată de furie este lumea aceasta; dragostea pură este tot mai rece.
Singura pace pe care o putem găsi este pe cărările străvechi.

Scripturile arată calea vieții; simplele gânduri umane sunt zadarnice.
Filosofiile și ideile oamenilor aduc tristețe, dorință și durere.

Acum este timpul să-L cauți pe Domnul pentru inimile pure și curate.
Norii din față vor izbucni în curând în furtună, așa cum nu s-a mai văzut niciodată.

Avem nevoie de mintea lui Hristos înlăuntrul nostru și de iubirea Lui răscumpărătoare,
Căci, pe măsură ce trecem prin viață înaintea, avem nevoie de „sprijin de sus!”

Fiecare păcat trebuie mărturisit – și înfruntând orice încercare,
Trebuie să fim puternici pentru a sta pentru Hristos; în gura noastră nicio viclenie.

Atunci când se confruntă cu forțe ostile puternice, spiritul tinde să se sufoce.
Preocuparea principală atunci este adesea să ne asigurăm că „eu” sunt în siguranță.

În schimb, avem nevoie de harul lui Dumnezeu chiar acum, pentru a nu-L trăda,
Să înfruntăm cu pace gloata furioasă și să nu scoatem niciodată sabia.

Privind pe cei care ne-au rănit mult, indiferent de ce au făcut;
Și iubindu-i așa cum face Isus: iertându-i pe toți.

Furtuna nu este despre durerea noastră; furtuna arată cine suntem –
Reflectând credința lui Hristos în interior – spre toți, de aproape și de departe.

Lumina care strălucește în cea mai întunecată noapte, în mijlocul nenorocirii,
Va radia de la cei ai lui Hristos care iubesc atât prietenii, cât și dușmanii.

Așadar, când ne gândim la „furtuna care se apropie”, cea mai mare teamă a mea
Ar trebui să fie să nu-l întristez vreodată pe Cel care și-a dat viața pentru mine.

Atunci când vedem viața și moartea Lui și tot ce a făcut El,
Inima noastră ar trebui să se avânte în speranță plină de bucurie: biruința este câștigată!

- B. Montrose

Editura Păzitorul Adevărului

str. Morii, nr. 27

505200 Făgăraș, jud. Brașov

Tel: 0268 213 714 Fax: 0268 214 111

e-mail: info@farulsperantei.ro

www.farulsperantei.ro